

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
БУДІВНИЦТВА І АРХІТЕКТУРИ

АРХІТЕКТУРНИЙ

(факультет)

МІСТОБУДУВАННЯ

(назва випускової кафедри)

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА
ДО КВАЛІФІКАЦІЙНОЇ РОБОТИ
НА ЗДОБУТТЯ ОСВІТНЬОГО СТУПЕНЯ БАКАЛАВРА

на тему:

«Музей приватних колекцій у м. Києві»

Пашкевич Антон Віталійович

(прізвище, ім'я та по батькові здобувача повністю)

Київ 2025 р.

**КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
БУДІВНИЦТВА І АРХІТЕКТУРИ**

АРХІТЕКТУРНИЙ

_____
(факультет)

МІСТОБУДУВАННЯ

_____
(назва випускової кафедри)

ЗАТВЕРДЖУЮ

Завідувач кафедри містобудування
д. арх., проф. _____ Н.М. Шебек
“18 “ червня 2025 року

**ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА
ДО КВАЛІФІКАЦІЙНОЇ РОБОТИ
НА ЗДОБУТТЯ ОСВІТНЬОГО СТУПЕНЯ БАКАЛАВРА**

Музей приватних колекцій у м. Києві

_____
(назва)

Виконав _____ Пашкевич Антон Віталійович
(прізвище, ім'я та по батькові повністю)

_____ 191 – Архітектура та містобудування

_____
(Спеціальність)

_____ «Архітектура та містобудування»

_____
(Освітня програма)

Групи _____ АРХ-21-1Б

Керівники: _____ Сєдак О. І.

_____
(прізвище, ініціали)

_____ Проф., канд. арх.

_____
(науковий ступінь, вчене звання)

Ідентичність підтверджую

Київ 2025 р.

**КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
БУДІВНИЦТВА І АРХІТЕКТУРИ**

Факультет: Архітектурний
Випускова кафедра: Містобудування
Освітній ступінь: Бакалавр
Спеціальність: 191 – Архітектура та містобудування
Освітня програма: Архітектура та містобудування

ЗАТВЕРДЖУЮ
Декан архітектурного факультету

„___” _____ 2025 року

**З А В Д А Н Н Я
ДО ВИКОНАННЯ КВАЛІФІКАЦІЙНОЇ РОБОТИ
ОСВІТНЬОГО СТУПЕНЯ БАКАЛАВРА**

Пашкевич Антон Віталійович

(прізвище, ім'я та по батькові студента)

1. Тема роботи

Музей приватних колекцій у м. Києві

затверджена наказом ректора КНУБА № 87/19/25 від « 24 » квітня 2025 року

2. Керівники

Проф., канд. арх. Седак Олександр Ігорович

(прізвище, ім'я та по батькові, науковий ступінь, вчене звання)

3. Строк подання здобувачем роботи до захисту 20.06.2025 р.

4. Зміст пояснювальної записки:

1. Завдання на проектування;
2. Аналіз вітчизняного та світового досвіду;
3. Містобудівне обґрунтування;
4. Архітектурно-планувальне рішення;
5. Дизайн інтер'єру;
6. Конструктивне рішення;
7. Інженерне обладнання;
8. Охорона праці та навколишнього середовища;

Список використаних джерел;

Додатки

5. Графічний матеріал за розділами:

Р. 1. Ситуаційний план, топооснова ділянки

Р. 2. Ілюстрації аналогів

Р. 3. Ситуаційний план М 1:2000, генеральний план М 1:1000, перспективне зображення ділянки з об'єктом проектування в містобудівному контексті з висоти пташиного польоту

Р. 4. Плани поверхів М 1:200, фасади М 1:200, повздовжній та поперечний розрізи М 1:200, перспективне зображення будівлі з точки зору людини

Р. 5. Плани підлоги і стелі М 1:100, розгортки стін М 1:100, перспективне зображення інтер'єру характерного приміщення з точки зору людини

Р. 6. Конструктивний розріз по зовнішній стіні М 1:25

6. Календарний план виконання роботи:

Види робіт та їх зміст	Дата виконання
Розділ 1.	24.02.2025
Розділ 2.	06.03.2025
Розділ 3.	03.04.2025
Розділ 4.	08.05.2025
Розділ 5.	29.05.2025
Розділи 6-8.	02.06.2025
Остаточне оформлення роботи	05.06.2025
Направлення роботи для перевірки на плагіат	09.06.2025
Попередній захист роботи на випусковій кафедрі	18.06.2025
Направлення роботи на рецензування	19.06.2025
Передача матеріалів роботи на кафедру	20.06.2025
Захист роботи	23.06.2025

7. Консультанти розділів кваліфікаційної випускної роботи

Розділ	Прізвище, ініціали та посада консультанта	Підпис	
		завдання видав	завдання прийняв
1			
2			
3	Лисюк Г.Г., доцент		
4			
5			
6			
7			
8			

8. Дата видачі завдання 17.02.2025 р.

Зав. кафедри

_____

(підпис)

Шебек Н.М.

(прізвище та ініціали)

Керівник

_____

(підпис)

Сєдак О. І.

(прізвище та ініціали)

Здобувач

_____

(підпис)

Пашкевич. А. В.

(прізвище та ініціали)

РЕЗЮМЕ (SUMMARY) до кваліфікаційної випускної роботи здобувача:		Пашкевич Антон Віталійович Pashkevych Anton Vitaliiiovych (ПІБ здобувача українською та англійською)	
ЗВО	Київський національний університет будівництва і архітектури		
<i>Тема (українською та англійською)</i>	Музей приватних колекцій у м. Києві Museum of private collections in Kyiv		
<i>Освітній ступінь</i>	Бакалавр		
<i>Факультет</i>	Архітектурний		
<i>Випускова кафедра</i>	Містобудування		
<i>Спеціальність</i>	191 «Архітектура та містобудування»		
<i>Освітня програма</i>	Архітектура та містобудування		
<i>Керівники</i>	Проф., канд. арх. Седак Олександр Ігорович		
<i>Обсяг роботи:</i>	<i>пояснювальна записка, с.</i>	<i>розділів</i>	<i>креслень формату А1</i>
	71	8	6
<i>Розділ 1. Завдання на проєктування</i>	Сформовано суть, завдання та мету бакалаврської дипломної роботи. Визначено склад роботи, допоміжні джерела та структуру проєкту.		
<i>Розділ 2. Аналіз вітчизняного та світового досвіду</i>	Проаналізовано найбільш подібні до виконуваного завдання проєкти з вітчизняного та світового досвіду. Описано вирізняльні особливості об'єктів та наведено візуальний матеріал для ознайомлення з ними.		
<i>Розділ 3 Містобудівне обґрунтування</i>	Розкрито суть містобудівної задачі – історичний контекст, нинішнє положення та перспективи розвитку як прилеглої місцевості, так і ділянки. Визначено основні напрями розвитку території та описано її структуру.		
<i>Розділ 4. Архітектурно-планувальне рішення</i>	Викладено та пояснено вибір архітектурного, планувального рішень та прив'язано їх до поточної містобудівної ситуації. Описано планувальну структуру з поділом на функціональні зони та зв'язками між ними.		
<i>Розділ 5. Дизайн інтер'єру</i>	Опрацьовано дизайнове вирішення простору вестибюлю музею, обрано найбільш відповідні матеріали та елементи меблювання, освітлення тощо.		
<i>Розділ 6. Конструктивне рішення</i>	Обрано найбільш відповідну конструктивну схему залежно від планувальної та об'ємно-просторової структури будівлі, підібрано фундаменти, перекриття, покриття та внутрішні й зовнішні стіни.		
<i>Розділ 7. Інженерне обладнання</i>	Обрано системи водопостачання, каналізації, світлопостачання та вентиляції з урахунком функції будівлі, її розташування та масштабу.		
<i>Розділ 8. Охорона праці та навколишнього середовища</i>	Враховано тенденції з повторного використання ресурсів, опрацьовано детальні шляхи під'їздів пожежної техніки та евакуації як працівників, так і відвідувачів.		
<i>Висновки по роботі:</i>	Сформовано цілісний проєкт музею приватних колекцій з доведенням актуальності проєкту як незалежно, так і контексті міста й місця. Опрацьовано основні елементи якісної організації будівлі з просторової, конструктивної та естетичної точок зору, надано варіант внутрішньої організації будівлі на прикладі приміщення вестибюлю.		
Ключові слова: громадська будівля, музей, архітектура.			
Keywords: public building, museum, architecture.			

Здобувач: _____ /Пашкевич А. В./
(підпис) (прізвище та ініціали)

Керівник: _____ /Седак О. І./
(підпис) (прізвище та ініціали)

“ ___ ” _____ 2025

ЗМІСТ

1. Завдання на проектування	7
2. Аналіз вітчизняного та світового досвіду	11
3. Містобудівне обґрунтування	21
3.1. Історична довідка по території забудови.....	21
3.2. Містобудівна ситуація	28
3.3. Опис генерального плану	32
3.3.1. Функціональне зонування території	32
3.3.2. Рух пішоходів і транспорту	36
3.3.3. Техніко-економічні показники генерального плану.....	37
4. Архітектурно-планувальне рішення	38
5. Дизайн інтер'єру.....	45
6. Конструктивне рішення	54
7. Інженерне обладнання	59
7.1. Теплогазопостачання і вентиляція	59
7.2. Водопостачання, водовідведення і опалення	60
8. Охорона праці та навколишнього середовища	61
Список використаних джерел	63
Додатки:	65
• Усі креслення проекту	65
• Довідка про перевірку роботи на плагіат	71

1. ЗАВДАННЯ НА ПРОЄКТУВАННЯ

«ЗАТВЕРДЖЕНО»

на засіданні кафедри

містобудування

зав. каф., д. арх., професор

Шебек Н. М. _____

Студент: Пашкевич Антон ВіталійовичГрупа: Арх. 21-1БКерівник: проф., канд. арх. Седак Олександр ІгоровичТема дипломної роботи: Музей приватних колекцій у м. Києві

1. Вихідні матеріали:

- 1) ДБН В.2.2-16-2005 «Будинки і споруди. Культурно-видовищні та дозвіллеві заклади»;
- 2) «Рекомендації з проєктування музеїв» – Стройиздат, 1988;
- 3) ДБН Б.2.2-12:2019 «Планування та забудова територій»;
- 4) ДБН В.2.3-5:2018 «Вулиці та дороги населених пунктів»;
- 5) ДБН В.2.3-15:2007 «Автостоянки і гаражі для легкових автомобілів»;
- 6) ДБН В.1.1-7:2016 «Пожежна безпека об'єктів будівництва»;
- 7) ДСТУ Б Б.1.1-17:2013 «Умовні позначення графічних документів містобудівної документації».

2. Ситуаційний план (рис.1.1)

3. Топооснова ділянки (рис.1.2)

4. Склад та площі приміщень функціональних груп:

№ п/п	Найменування приміщень	Площа, м. кв.	Кількість
Вхідна група			
1.	Вестибюль	300	2
2.	Гардероб та каса	47	1
3.	Сувенірний кіоск	17	1
4.	Охоронний пост	10	1
5.	Санвузол	111	4
6.	Буфет	80	1
7.	Зона відпочинку	71	1
	Всього	636	11
Експозиційна частина			
8.	Ввідна зала	495	1
9.	Зала малих виставок	355	1
10.	Заклучна зала	433	1

11.	Зала тимчасових виставок	213	1
12.	Кінолекційна зала на 200 місць	336	1
13.	Мала лекційна зала	70	1
14.	Лаштунки	14	1
	Всього	1916	7
Адміністративні, робочі й підсобні приміщення			
15.	Кабінет директора	31	1
16.	Кабінет замісника директора із загальних питань	18	1
17.	Кабінет замісника директора із наукової роботи	24	1
18.	Приймальня секретаря	24	1
19.	Канцелярія й бухгалтерія	23	1
20.	Молодіжний простір (масовий сектор)	70	1
21.	Кабінет інженера з експлуатації	18	1
22.	Кімната персоналу	32	1
23.	Технічне приміщення	29	3
24.	Гурткова	159	5
	Всього	428	16
Фондові та наукові приміщення			
25.	Фондосховище	456	1
26.	Приймальня експонатів з ізолятором	48	1
27.	Реставраційна майстерня	51	1
28.	Столярна майстерня	45	1
29.	Фотолабораторія	30	1
30.	Лабораторія оцифрування	49	1
31.	Друкарня	60	1
32.	Кабінети з наукової роботи	120	5
33.	Книгосховище	49	1
34.	Читальня	70	1
	Всього	978	14
Укриття			
35.	Укриття	528	1
	Всього	528	1
	Загальна площа приміщень	4486	49

5. Склад проектних матеріалів:

- Креслення та масштаби їх розробки:
  - ситуаційний план М 1:2000;
  - генеральний план М 1:1000;
  - плани поверхів М 1:200;
  - фасади М 1:200;

- повздовжній та поперечний розрізи М 1:200;
- перспективне зображення будівлі;
- конструктивний розріз по зовнішній стіні М 1:25;
- інтер'єр характерного приміщення:
  - розгортки стін М 1:100;
  - план підлоги з розстановкою обладнання М 1:100;
  - план стелі з розстановкою світильників М 1:100;
  - перспектива;
- Презентація дипломного проєкту;
- Відео-презентація (фільм-обліт ділянки з будівлею);
- Пояснювальна записка.

Здобувач

_____

(підпис)

Пашкевич А. В.

(прізвище та ініціали)

Керівник

_____

(підпис)

Сєдак О. І.

(прізвище та ініціали)

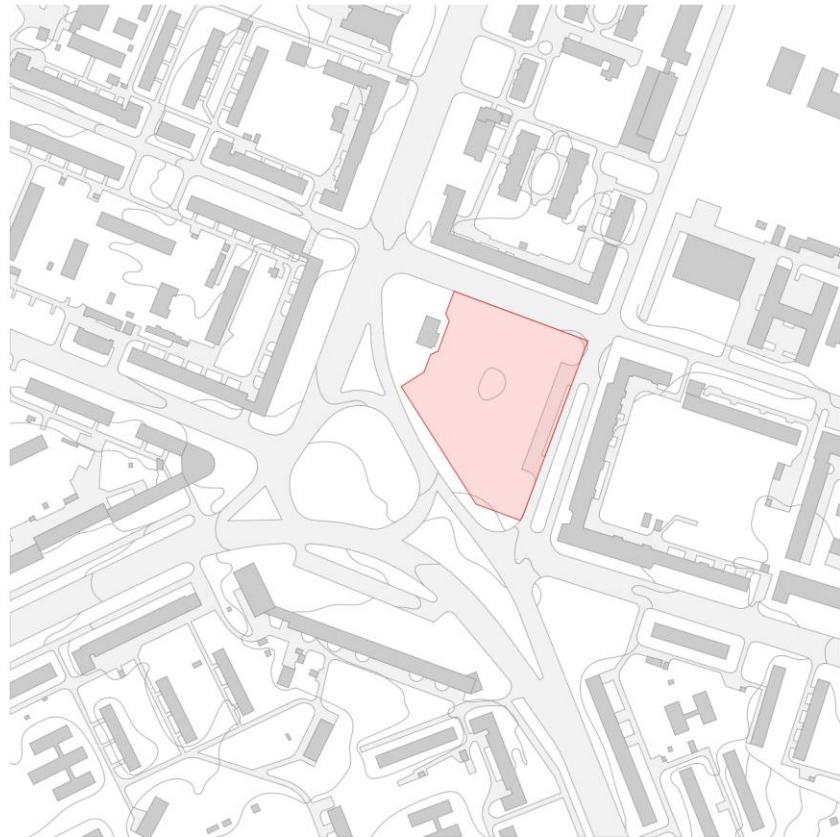

Рис. 1.1. Ситуаційний план

Рис. 1.2. Топооснова ділянки

2. АНАЛІЗ ВІТЧИЗНЯНОГО ТА СВІТОВОГО ДОСВІДУ

2.1. Національний музей Голодомору-геноциду

Розташування: м. Київ, Україна;

Авторський колектив: Project Systems LTD, Nizio Design International;

Період побудови: 2017 – будується донині;

Площа будівлі: 14000 м² (з них 3500 м² експозиційних площ);

Замовник: держава Україна (постановою Верховної Ради від 2006 р.).

Опис об'єкту:

Архітектурна форма музею Голодомору має на меті викрити трагедію, що тривалий період приховувалася. Основний об'єм комплексу обмежено інтегрований у структуру Київських пагорбів, а його наріжна частина саме скошеними формами та похилими приземленими поверхнями передає основну символіку: вона демонструє, як завдяки діям людей прихована історична правда поступово висвітлюється. Площини даху музею вкриті озелененням, за рахунок чого, з одного боку, будівля ще більш ефективно вливається у навколишнє середовище, а з іншого, за рахунок тих самих строго геометричних форм наче підсвідомо викликає у спостерігача почуття «непрайльності» та ледь уловимого дискомфорту. (рис. 2.1.1.) [1]

Рис. 2.1.1. Макет корпусу Національного музею Голодомору-геноциду [1]

Композиційно нову чергу музею розташовано на візуальній осі між споруджуваним нависаючим оглядовим майданчиком знизу та існуючим оглядовим майданчиком зверху, що увінчується монументом «Свічкою» - наземною частиною першої черги музейного комплексу. Монументальний західний вхід сприймається як відчинені ворота до підземного простору – темного підземелля праві, коли спускається відвідувач, аби дізнатися правду про Голодомор. Фасадна концепція вкрай мінімалістична – окрім дахового озеленення єдиними іншими вирізняльними елементами найбільш спостережуваного фасаду будівлі є нечисленні верхні віконні прорізи.

Ще однією вирізняльною властивістю будівлі є «трендовий» для сучасної архітектури музеїв планувальний прийом – зовні суцільний об'єм розділений наскрізним проходом, що формує інтуїтивно зрозумілу схему руху відвідувачів – вхід-огляд-вихід, з можливістю відхилення від шляху у боки до інших експозицій чи дослідних закладів. Цей наскрізний маршрут повністю збігається з візуальною віссю посадки будівлі – спуск від «Свічки» приводить глядача до схованого між зелених схилів входу, а вихід з протилежної сторони прямо виводить до оглядового майданчику, що нависає над Дніпровською набережною та з якого відкривається захоплюючий краєвид на головну водну артерію Києва і лівобережну частину міста. (рис. 2.1.2.) [1]

Рис. 2.1.2. Візуальна вісь крізь будівлю музею [1]

2.2. Будівля імені Фредеріка Гамільтона у складі Денверського художнього музею

Розташування: м. Денвер, штат Колорадо, США;

Авторський колектив: Studio Libeskind, Davis Partnership Architects;

Період побудови: 2006;

Площа будівлі: 13500 м²;

Замовник: Денверський художній музей.

Опис

об'єкту:

Будівля розташована у самому серці міста Денвер – з прямим виходом з території музейного комплексу до Центрального парку, у якому навхрест перетинаються осі від музейного комплексу до ділового центру та від Капітолію штату Колорадо до її головної судової установи.

Найбільш вирізняльна властивість будівлі ім. Фредеріка Гамільтона – її архітектурна складність. Як для зразку деконструктивізму, цей корпус музею активно демонструє свою належність до течії усіма можливими методами. Втім, найбільш помітним є саме її форма: будівля складена із п'яти основних об'ємів, що врізаються один в одного у найбільш неочікуваних місцях, а кожен об'єм обшитий строгими титановими панелями та має гострі ребра і далеко виступаючі кути. Один з таких кутів виходить далеко за межі першопочаткової ділянки будівлі та нависає як над 13-ю Авеню, так і над старішим корпусом музею якраз за цією Авеню. (рис. 2.2.1.) [2]

Рис. 2.2.1. Будівля музею [2]

З конструктивної точки зору цікавим є те, що у будівлі майже відсутні прямі кути – більшість стін нахилені, повернуті чи зсунуті під тим чи іншим кутом одне відносно одного. (рис. 2.2.2.) [2] Ламаність форми значною мірою перекликається з контекстом пейзажної частини – гео-орієнтованість об'ємного рішення повторює ритми гострих вершин Скелястих гір, що височіють неподалік від Денвера.

Рис. 2.2.2. Фрагмент інтер'єру музею [2]

Попри зовнішню грубість, планування усередині організовано таким чином, що будівля здатна показати контрасти й усередині – замкнені простори розбиваються наскрізними світловими «тунелями», довкола яких є вдосталь природнього розсіяного світла. Ззовні світло протрапляє через нечисленні віконні прорізи, що хаотично розташовані на поверхнях ламаних об'ємів.

У містобудівному плані будівля музею вирізняється, у першу чергу, своєю експресивністю. Як я вже сказав раніше, будівля нависає над прилеглою вулицею та старішим корпусом музею, однак основоположну роль у сприйнятті будівлі у контексті відіграє не стільки розмах, скільки подача – будівля наче шипами вибухає посеред відносно спокійної забудови (що змішана з різних стилів – як

класицизму, так і модернізму з постмодернізмом), що виділяє її на тлі оточення й примушує глядача відчувати емоції різного характеру – від захоплення до, навіть, занепокоєння. Розмаїття відчуттів, що здатна викликати ця будівля пояснюється, якраз таки, значною кількістю конфліктів довкола – від дисонансу між вибухом форми та монохромністю фасаду до візуальної «атаки» будівлі на все і всіх, що знаходиться поряд. (рис. 2.2.3.) [2]

Рис. 2.2.3. Будівля музею з різноманітною забудовою на тлі [2]

2.3. Музей Караїдзави

Розташування: м. Аннака, префектура Нагано, Японія;

Авторський колектив: YASUI HIDEO ATELIER;

Період побудови: 2011;

Площа будівлі: 450 м²;

Замовник: приватна організація International Cultural College Foundation.

Опис об'єкту:

Архітектура студії Ясуї Гідео перебуває у тьомому діалозі з природою та сусідніми об'єктами. Низька одноповерхова споруда «лежить» у лісовій місцевості, майже вписуючись у горизонт, проте її дах ніби згорнутий у складки. Загальна досить складна, і є системою заломів та фальців, завдяки яким поверхні, опоряджені титановими панелями набувають власного рельєфу, який незалежний від найближчого оточення, однак тісно перегукується із формами навколишніх гір Яцугатаке. (рис. 2.3.1.) [3]

Рис. 2.3.1. Будівля музею [3]

Фасади будівлі часто вживають гомотричні модулі: переважають кутасті й гострі панелі, попри які групами трикутних вікон підтримується загальна прозорість (особливо на південному фасаді). Таке поєднання глухого металу та

вікон створює досить динамічну гру світла і тіні – будівля візуально змінюється залежно від розташування відвідувача. Композиційно об’єкт навмисно вступає у конфлікт форми із сусідньою криволінійною будівлею музею Сенджу. Гра з рельєфом та формою примушує відвідувачів оцінювати простір з мистецької точки зору ще задовго до відвідування, власне, експозицій.

Планувальна схема музею також має особливість – вона доволі проста, і складається лише з однієї основної виставкової зали та кількох допоміжних підсобних приміщень обабіч зони первинної функції. (рис. 2.3.2.) [3]

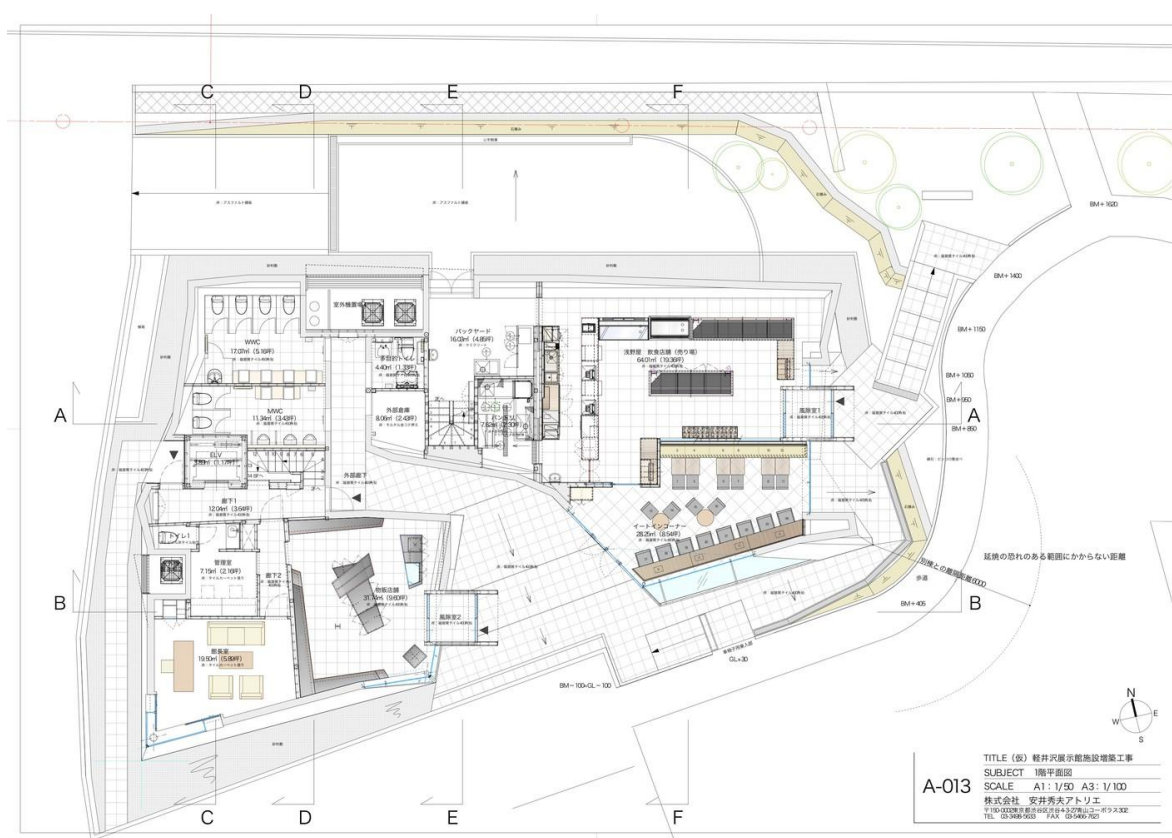

Рис. 2.3.2. План будівлі [3]

Загалом будівля цілком відповідає деконструктивістським принципам – форма розриває традиційне уявлення формування простору та ніби росте титановими листами прямо із землі. З точки зору локалізації досвіду також присутній і нарочито японський підтекст – складні та складені форми вищезазначеного стилю як загалом, так і у формах споруди перегукуються із прийомами орігамі, водночас альянуючи до гірської місцевості довкола.

2.4. Королівський музей Онтаріо, Кристал ім. Майкла Лі-Чина (скорочено ROM Crystal)

Розташування: м. Торонто, штат Онтаріо, Канада;

Авторський колектив: Studio Libeskind, B+N Architects;

Період побудови: 2007;

Площа будівлі: 17300 м² (з них 10000 м² експозиційних площ);

Замовник: Королівський музей Онтаріо.

Опис об'єкту:

Можливо, використання саме п'яти врізаних об'ємів є візитівкою Studio Libeskind, адже, як і у попередньому прикладі, будівля ROM Crystal також є такою. У випадку об'єкту, що розглядається, об'єми влучніше буде назвати кристалами, адже саме у цьому полягала основна концепція музею: за словами самого Денісла Лібескінда, форма музею, насамперед, натхненна змістом колекцій геологічної тематики. Кристали виконані у металічно-сірих тонах та певним чином нагадують кубічні кристали піриту чи інших металоподібних мінералів. (рис. 2.4.1.) [4]

Рис. 2.4.1. Загальний вигляд [4]

Зовнішня організація розташованих об'ємів напряду віддзеркалює внутрішню організацію простору – знову ж, як і властиво деконструктивістським спорудам, усередині буде вкрай важко знайти принаймні один прямий кут: майже всі стіни розташовані під нестандартними кутами одна відносно одної. Внаслідок цього, як і говорилося раніше, підв'язані до внутрішньої структури зовнішні об'єми неначе нависають у повітрі незалежно від суміжних площин. У внутрішній структурі також розумно використане освітлення – складна форма огорожуючих конструкцій та ламані внутрішні планування утворюють цікаву гру світла, і у випадку атриуму має місце ефект «світлового маяка», що підсилюється чималою кількістю скляних елементів у інтер'єрі – від дверей до мініатюрних мостиків-переходів.

Корисні площі усередині використані раціонально – стрижень будівлі – атриум – у тандемі зі зрозумілою навігацією вдало упорядкували навігацію – рух відвідувачів розподіляється чітко за напрямками виставок зі зрозумілими підходами до місць проведення цих же виставок. (рис. 2.4.2.) [4]

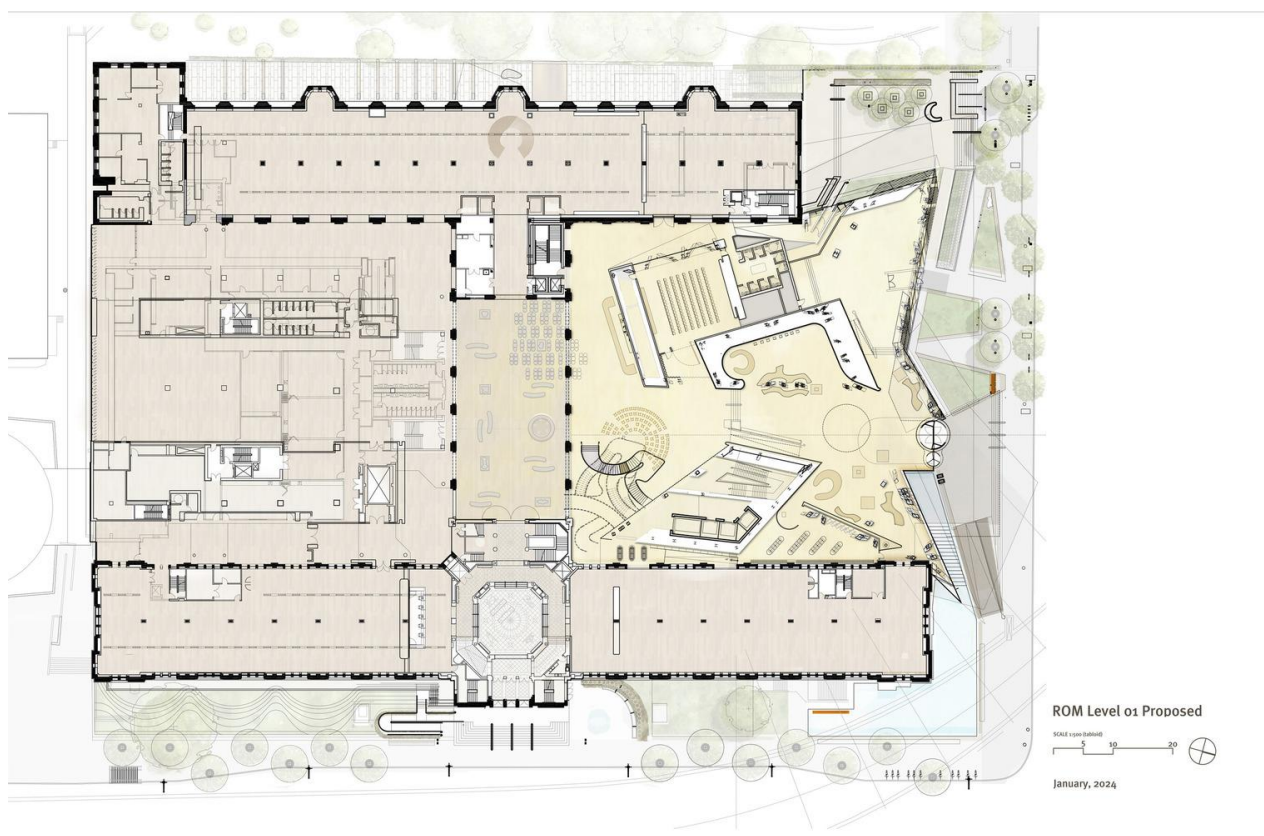

Рис. 2.4.2. План 1-го поверху будівлі музею ROM [4]

З композиційної точки зору (у контексті навколишнього середовища) музей розташовано на розі вулиць. Варто зазначити, що саме деконструктивістська частина є доповненням до історичної частини і досить вдало інтегрується у неї, а вихід двох конфлікуючих форм, що сплітаються, перспективою на перехрестя підкреслюють експресивність будівлі. У загальноміській структурі споруда є досить непримітною через малу висотність в умовах щільної забудови хмарочосами довкола, однак саме раптове виринання «шаленої» форми добудованої частини, що ніби «поїдає» оригінальну споруду створює особливий шарм музейному комплексу та підкреслює його іконічність у міському ландшафті Торонто. (рис. 2.4.3.) [4]

Рис. 2.4.3. Будівля музею з краєвидом міста на тлі [4]

3. МІСТОБУДІВНЕ ОБҐРУНТУВАННЯ

3.1. Історична довідка по територію забудови

Я пропоную розташувати музей приватних колекцій у лівобережній частині міста Києва, а саме на Дарницькій площі. Ця площа є одним з головних перехресть Лівого берега та однозначно головною вузловою точкою Соцмістечка й Дарницького району загалом.

Сучасна Дарниця, як і загалом лівобережна частина Києва, має особливу історію. Ще з найдавніших часів Лівобережжя залишалося менш заселеним, ніж правий берег внаслідок низки причин – від належності цих двох частин до різних держав до географічних причин, адже ця частина сучасного міста була полоогою та заболоченою, і щовесни затоплювалася водами Дніпра. Попри це, території існували пасовиська, і більшість з них століттями перебували у власності різних монастирів – насамперед, Києво-Печерської лаври.

Через належність цих земель до монастирів від XVIII століття на території Лівого Берега почали активно розвиватися монастирські села – серед них Троєщина, Вигурівщина та низка слобідок – Передмостова, Кухмістерська та Воскресенська. Усі ці села залежали від паводків та, водночас, потерпали від них. Далі за цими селами розташовувалися древні ліси з мисливськими угіддями.
(рис. 3.1.1.) [5]

Рис. 3.1.1. Передмостова Слобідка під час паводків [5]

Територія нинішньої Дарниці у той період також була виключно мисливського призначення, і отримала поштовх у розвитку аж з другої половини ХІХ століття, коли Російська імперія проходила різні етапи розвитку капіталістичних відносин. У цей період через Дарницю (однойменну річку, що там протікає) було прокладено залізницю Київ-Вороніж, а через Дніпро був прокладений перший міст – Миколаївський ланцюговий, що з 1853 до 1920 сполучав Лівий та Правий береги. (рис. 3.1.2.) [6]

Наявність нових транспортних артерій значно полегшували транспортне сполучення між вельми сильно розділеними частинами нинішнього міста, а внаслідок стрімкої індустріалізації та росту доходів містян довкола Дарниці виникли два поселення – Стара Дарниця, населення якої обслуговувало залізничний вузол, та Нова Дарниця, що розташувалася на протилежному боці залізниці та виконувала функцію дачного містечка (у той період набуло значної моди обзаводитися дачами поза містом, внаслідок чого виникли й інші поселення, такі як Пуща-Водиця, Святошин, Кинь-Журба, Китаїв тощо). (рис. 3.1.3.) [7]

Рис. 3.1.2. Миколаївський ланцюговий міст [6]

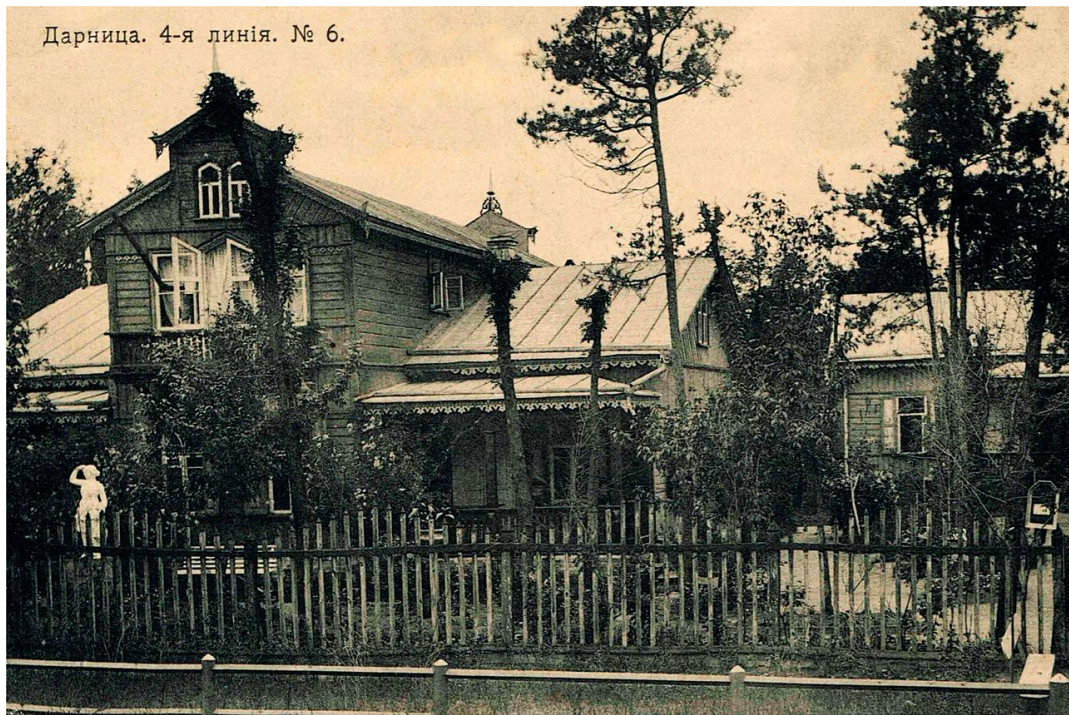

Рис. 3.1.3. Одна з дач на Новій Дарниці [7]

Дійсно активний розвиток території розпочався вже у радянський період. У 1920-1930-х роках на основі індустріальної та залізничної логіки формується перша концепція планового розвитку Дарницького району. У цей період, у межах нової соціалістичної ідеології та активної індустріалізації виникає потреба розширення міст та збільшення їхньої житлової площі. Завдяки зручному розташуванню транспортних шляхів та загальної наявності великих площ незабудованих територій виникає концепція побудови нового району Києва – Соцмістечка – де архітектори прагнули поєднати функціональність, екологічність, економність та близькість до робочих місць. Це цілком відповідало прагненням до розбудови «міст-садів». Першопочаткові проекти у стилі постконструктивізму задали району мережі вулиць – двох сіток, що перетиналися під 45-градусним кутом, а наймасштабніші черги будівель зводилися вже після Другої світової війни, і склалися з типових панельних будівель переважно 5-ти поверхів. (рис. 3.1.4.) [8]

Рис. 3.1.4. Перші черги забудови Соцмістечка [8]

Протягом другої половини ХХ-століття район активно розвивається не лише як самодостатня одиниця міської тканини, а й як важливі інфраструктурний вузол – низка транспортних шляхів (як автомобільних, так і залізничних) сходилися саме у районі Дарниці, та пов’язували між собою і райони Києва, і інші міста України.

У підсумку, територія стала районом поблизу однієї з найбільших промислових зон Києва – ще 1930-х років поряд почали виростати низка містоформуючих підприємств. Серед них – Дарницький вагоноремонтний завод. Цей завод був не лише місцем роботи для тисяч мешканців району, а й провадив соціально-культурну роль: мав власний клуб, їдальні, спортивні майданчики тощо. (рис. 3.1.5.)

Рис. 3.1.5. Територія Дарницького вагоноремонтного заводу

Також на Дарниці функціонували й інші промислові гіганти – Дарницький хімфармзавод, Дарницький м'якокомбінат, завод «Більшовик-2» (філія відомого «Більшовика» на Шулявці), Дарницька ТЕЦ, Дарницьке трамвайне депо, Електродепо «Дарниця» та інші підприємства легкої та харчової промисловості. Всі ці об'єкти утворювали цілу мережу робочих місць і обґрунтовували потребу у масштабному житловому будівництві навколо. (рис. 3.1.6.)

Рис. 3.1.6. Дарницька ТЕЦ

У 1960–1970-х роках Дарниця переживає другу хвилю урбаністичного перетворення. Поруч із Соцмістечком виникають нові мікрорайони, забудовані переважно п'ятиповерховими панельними будинками — типовими для доби індустріального житлобудування. Водночас зростає транспортне навантаження на Дарницьку площу, яка перетворюється на важливий вузол автомобільного сполучення — з'єднання лівобережних районів з мостами через Дніпро. Сама площа поступово втрачає характер громадського простору й перетворюється на інфраструктурний об'єкт — велике транзитне перехрестя.

З часу проголошення незалежності України район почав переживати складну трансформацію. Із занепадом великої промисловості більшість підприємств, що колись були економічною опорою району, або припинили існування, або різко скоротили свою діяльність. Дарницький вагоноремонтний завод кілька разів змінював форму власності та значно зменшив масштаби виробництва. Деякі заводи були повністю закриті, а їхні території — віддані під комерційну забудову чи склади. Це спричинило втрату робочих місць, а разом із цим — зміну соціального складу населення. (рис. 3.1.7.) [9]

Рис. 3.1.7. Залишки заводу хімікатів «Радикал», що закритися у 1996 році [9]

Архітектурне середовище району в цей час зазнало хаотичних змін: на тлі дефіциту регуляцій з'являлися об'єкти різного стилю та якості, без урахування загального містобудівного контексту. Площа остаточно втратила своє публічне значення — перетворилася на суто транспортну артерію. Водночас, у 2000-х та 2010-х роках у районі починає активно з'являтися нове житло — переважно багатоповерхові комплекси, зведені на вільних територіях старої промзони. Одним із таких є ЖК «Комфорт-Таун». Це ще більше посилює інфраструктурне навантаження, не супроводжуючись належним розвитком громадських просторів. (рис. 3.1.8.) [7]

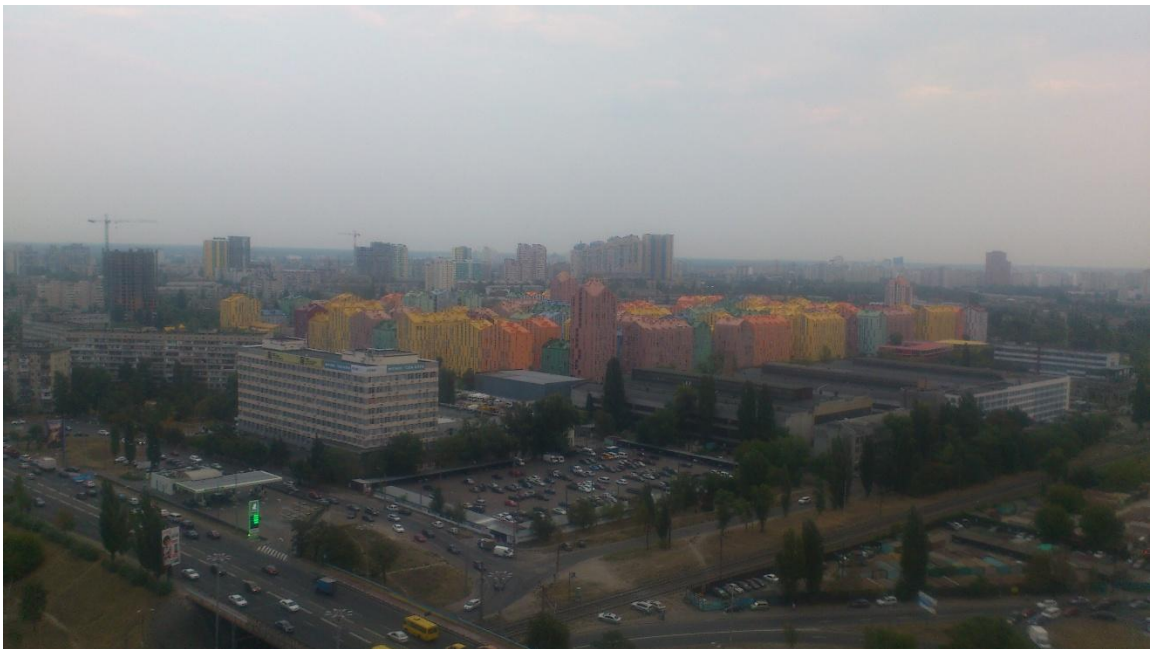

Рис. 3.1.8. Житловий комплекс «Комфорт-Таун» [7]

Нині територія Дарницької площі, попри вигідне розташування, є складним простором з точки зору архітектурного розвитку. Вона має великий потенціал для реконцепції — як простір, що колись був осердям планового радянського району, але тепер потребує нової якості, ідейної переосмисленості й підкреслення власної унікальності. Сучасна забудова, з одного боку, тяжіє до утилітарності, а з іншого — дає можливість впровадження нових архітектурних рішень, здатних перетворити територію на важливий культурний акцент Лівобережжя.

3.2. Містобудівна ситуація

Розташування: м. Київ, Дніпровський район, Дарницька площа;

Тип власності: комунальна власність;

Площа: 1,772776 га;

Конфігурація: прямокутна трапеція;

Забудова території: на ділянці під забудову розташовується стихійний ринок та сквер.

Ділянка для будівництва – Дарницька площа – розташована у Дніпровському районі Києва, на лівобережній частині міста. Сама ділянка не займає усю площу, а охоплює близько 70-ти відсотків незайнятої автомагістралями частини. Навколо ділянки немає будівель із охоронним статусом, і внаслідок того, що район був загалом забудований від середини ХХ століття, у радіусі 500-та метрів навколо немає примітних споруд. Більша частина периметральної забудови площі – житло висотою від 5-ти до 16-ти поверхів, однак на півдні та заході присутні два торгових центри – «УніЦентр» та «Дарниця», що обслуговують мешканців району. Впритул до ділянки також розташовується ресторан «МакДональдс» та стихійний ринок, що упродовж останніх 20-ти років виріс на території. Нині ділянка занедбана, і половину її займають МАФи (стихійний ринок) та сквер у поганому стані. (рис. 3.2.1.) [10]

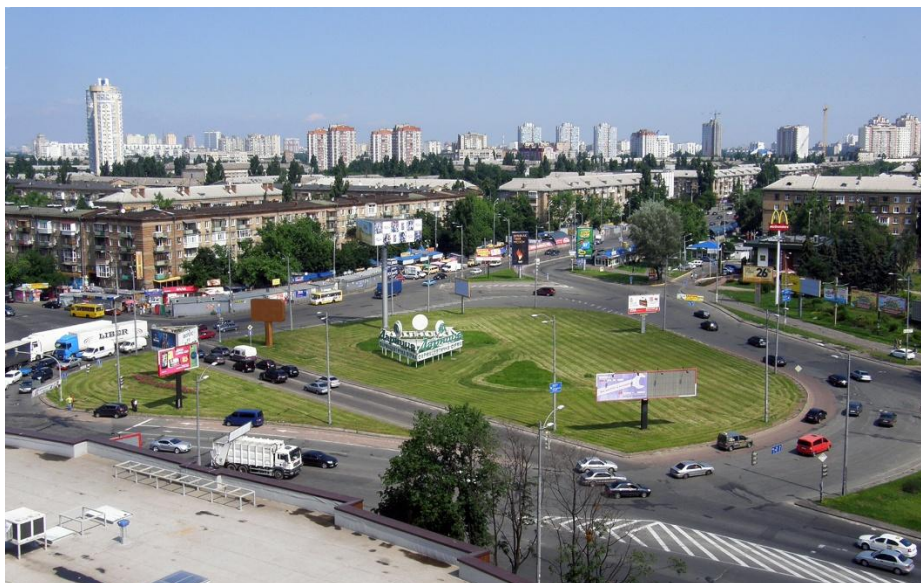

Рис. 3.2.1. Загальний вигляд Дарницької площі [10]

Територія має зручне транспортне сполучення. Сама по собі площа – транзитна. Більше половини площі займає кільцева розв’язка, у якій сплітаються проспект Леоніда Каденюка (Е95), вулиця Пластова, вулиця Володимира Сосюри, вулиця Празька, Харківське шосе, проспект Соборності (Е95) та проспект Миру. Загалом, площа розташована безпосередньо на малій кільцевій дорозі, що проходить через усе місто. Внаслідок цього з площі досить зручно дістатися до інших частин міста – по усьому периметру площі та прилеглих вулиць розташовані зупинки громадського транспорту, що довозять до будь-якої точки міста, а безпосередньо на ділянці розміщений великий вузол відправлення-прибуття маршрутних транспортних засобів, що сполучають площу як із іншими частинами міста, так і з сусідніми населеними пунктами в області (м. Бровари, м. Бориспіль тощо).

Серед важливих елементів громадського транспорту важливо згадати про трамвай, що проходить безпосередньо через площу – хоч у 2000-х система була розподілена на ліво- та правобережну, на трамваї досі можна дістатися як до Позняків, так і до Троєщини. (рис. 3.2.2., 3.2.3., 3.2.4., 3.2.5.) [11]

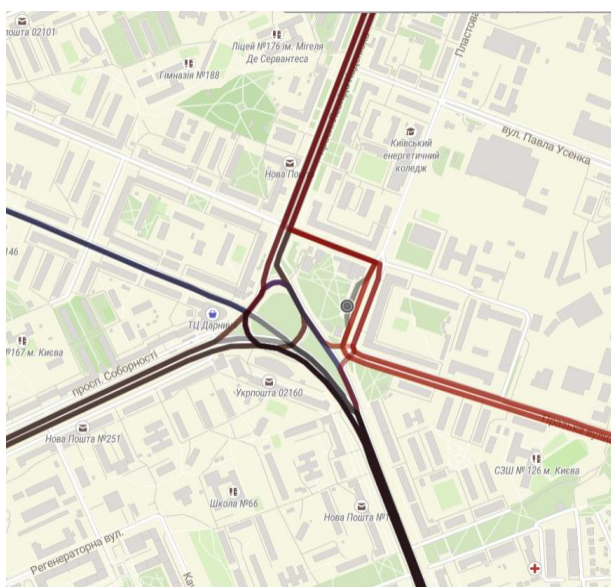

Рис. 3.2.2. Мережа приватних автобусних маршрутів [11]

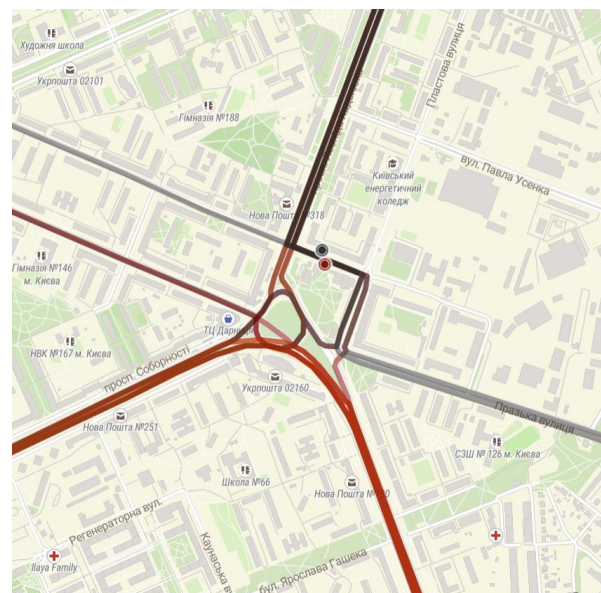

Рис. 3.2.3. Мережа муніципальних автобусних маршрутів [11]

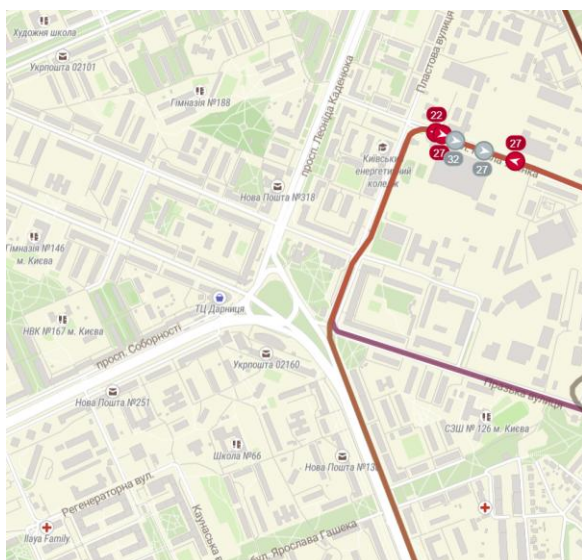

Рис. 3.2.4. Мережа трамвайних маршрутів [11]

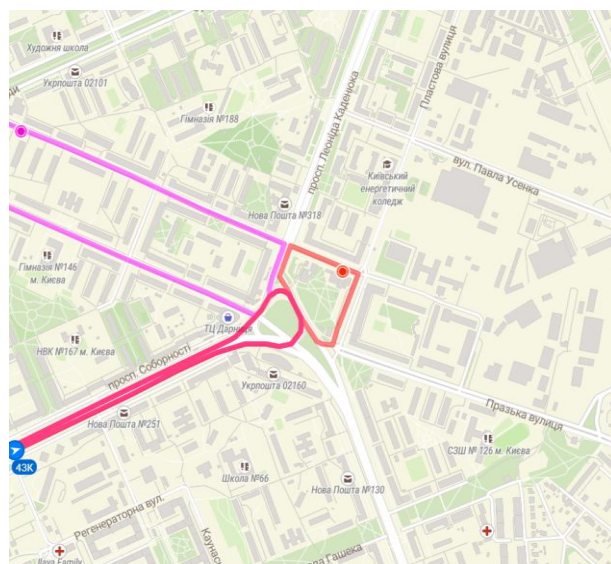

Рис. 3.2.5. Мережа тролейбусних маршрутів [11]

Також у радіусі пішохідної доступності від площі розташовані зупинка міської кільцевої електрички «Русанівка» та залізничний вокзал «Дарниця», що полегшують сполучення з Дарницькою площею для людей, що не володіють власними транспортними засобами.

Втім, внаслідок надмірної автомобілізації територія потребує кращого розвитку пішохідної, велосипедної та інклюзивної інфраструктури – нині Дарницька площа не пов'язана з жодним із пішохідних чи велосипедних маршрутів, а з найбільш густонаселеної частини Дарниці доступ до незабудованої ділянки площі здійснюється лише через підземні переходи, що є небезпечним, неінклюзивним та неестетичним методом пересування.

З архітектурної та естетичної точки зору нині Дарницька площа не є привабливим місцем для проведення дозвілля. Надмірний шум та погана якість повітря від транспорту, відсутність знакових будівель довкола та загальна сірість периметральної забудови складають не надто приємне враження на відвідувачів, і дійсно, здебільшого площа виконує виключно роль пересадкового вузла під час маятникових міграцій з агломерації чи протилежного берега міста.

Зовнішній вигляд на даний момент формується стихійним ринком, що рясить яскравими кольорами, рекламними банерами на кожному кроці та високими яскравими житловими комплексами економ-класу, що різко виринають з-за нижчої периметральної забудови. Прикладами таких житлових комплексів є 25-поверхові «Дніпровська Мрія» та «Каунаська, 2а», що повністю розбивають надії архітекторів-містобудівників на формування виважених висотних акцентів принаймні у цій частині міста. (рис. 3.2.6.) [12]

Рис. 3.2.6. Житловий комплекс «Дніпровська Мрія» [12]

3.3. Опис генерального плану

3.3.1. Функціональне зонування території

Оскільки ділянка під музей розташовується на «острові» серед транспортної інфраструктури та на північному заході впритул межує з рестораном мережі «Макдональдс» (себто поділяє з ним цей «острів»), було вирішено сформувати чіткі межі ділянки за рахунок двох факторів:

1. Червоні лінії. Оскільки за генеральним планом на місці кільцевої розв'язки має бути зведена багаторівнева розв'язка, червоні лінії були взяті відповідно до детального плану території – з певним відступом на розі Харківського шосе та вулиці Празької. Також враховане перспективне перетворення широкої вулиці Володимира Сосюри на односторонній проїзд у напрямку проспекта Леоніда Каденюка, за рахунок чого більшу частину асфальтового покриття пропонується перевести у розряд паркувальних майданчиків, а саму червону лінію зсунути впритул до межі цього покриття.
2. Власне, прилегла до ресторану мережі «Макдональдс» територія. Зі сторони ділянки музею у ресторану відсутні під'їзди, точки збору сміття чи інші інженерні об'єкти, також відсутні й тераси для відвідувачів, тож між ділянкою музею і самим рестораном взято проміжок у 5 метрів.

З урахунок перспективного функціонального призначення території як комбінованої – громадська та рекреаційна, а також з урахунок того, що Дарницька площа – важливий вузол зі щільною мережею громадського транспорту було прийнято рішення поділити ділянку на функціональні зони (рис. 3.3.1.):

1. Аванплоща перед входом з рогу вулиць Володимира Сосюри та Пластової;
2. Аванплоща перед входом зі сторони проспекту Соборності;
3. Сквер (рекреаційна зона);
4. Відкритий майданчик для тимчасових виставок (у складі скверу);
5. Дитячий майданчик (у складі скверу);
6. Господарський двір (за ініціативи поділювача з рестораном);
7. Зона паркувальних майданчиків;
8. Зона зупинки громадського транспорту.

Умовні позначення до генерального плану:

	- червоні лінії по межах ділянки
	- проєктована будівля
	- дорожнє покриття
	- мощення пішохідної зони
	- велосипедна доріжка
	- озеленення

Експлікація до генерального плану:

1. проєктована будівля музею;
2. аванпліщі перед головним входом та входом зі сторони проспекту Соборності;
3. сквер (рекреаційна зона);
4. відкритий майданчик для тимчасових виставок;
5. дитячий майданчик;
6. господарське подвір'я;
7. паркувальний майданчик;
8. зупинка громадського транспорту.

Рис. 3.3.1. Схема функціонального поділу ділянки

Аванплоща перед входом з рогу вулиць Володимира Сосюри та Пластової є, фактично, головним входом, тому обернена у бік найбільш доступної з точки зору пішоходів території – перспективно одностороннього проїзду на місці вулиці Володимира Сосюри та зупинок громадського транспорту. Зручний доступ для користувачів приватним транспортом забезпечується близькістю паркування, передбаченого детальним планом території та наявністю власного паркувального майданчика з максимальним наближенням до головного входу. Крім того, аванплоща буде щільно інтегрована у загальну мережу пішохідних шляхів – в першу чергу, пішохідні переходи з перехрестя виходять безпосередньо на пропонуваній простір, а підхідні шляхи з проспекту Леоніда Каденюка та вулиці Празької також органічно «вливаються» у аванплощу, стаючи її частиною. Саму аванплощу пропонується покрити сірим мощенням та облагородити вуличним умеблюванням.

Аванплощу перед входом зі сторони проспекту Соборності пропонується розташувати перед фасадом музею, що замикає перспективу проспекту, однак сама аванплоща є нижчою за рангом значимості від попередньої – вона, здебільшого, прийматиме відвідувачів, що виходять з музею (зважаючи на внутрішню організацію будівлі). Втім, цей вхід є також зручним для працівників музею чи відвідувачів наукової частини музею. Також, оскільки по периметру кільцевої розв'язки пропонується прокласти транзитний веломаршрут, при аванплощі було вирішено організувати велосипедний паркувальний майданчик.

Сквер (рекреаційна зона) за призначенням повністю відповідає перспективному розвитку Дарницької площі та покликана підкреслити музей як центральний об'єкт «сонячного сплетіння» району. Пропонується створити паркову зону зі значною кількістю насаджень, а організація пішохідних алей у самому сквері визначена, насамперед, транзитними шляхами руху пішоходів площею. Мощення алей буде виконане із тротуарної плитки, а уздовж алей буде розташоване різноманітне вуличне умеблювання – лавки, освітлення, накриття тощо.

Відкритий майданчик для тимчасових виставок розташовуватиметься безпосередньо у межах рекреаційної зони. Його функція полягає у організації відкритих заходів у теплу пору року, тому конфігурація мощення на цій території виконана за принципом «променадного» руху оглядачів – від входів відвідувач хвилеподібно рухатиметься уздовж експонатів. Також, завдяки розміщенню у сквері та поблизу основних транзитних шляхів цей майданчик буде чудовим «запрошенням» для зацікавлених перехожих відвідати музей або, принаймні, відвідати відкриту виставку.

Дитячий майданчик було вирішено розмістити біля музею з тієї причини, що музей розташовуватиметься суміжно до рекреаційної зони, а саме планування музею, його концепція та начиння передбачають сімцейне відвідування. Дитячий майданчик пропонується розташувати безпосередньо поблизу майданчику відкритих виставок та обмежити його щільними зеленими насадженнями (це рішення зумовлене загально підвищеним рівнем шуму на ділянці через транзитний транспорт та велику кількість пішоходів, а щільне засадження рослинами створює психологічне відчуття комфорту). Щоби поєднати тематику музею та пояснити близькість майданчику із територією відкритих виставок було вирішено обладнати територію інтерактивними експонатами, що перебиратимуть увагу дітей на себе та дозволятимуть батькам також мати певний час на зосередження на місці, у якому вони перебувають.

Господарський двір розташований на межі з ділянкою ресторану мережі «Макдональдс» та сформований із під'їзду до будівлі для розвантаження/вивантаження. Під'їзд асфальтований, поблизу повороту на паркувальний майданчик було вирішено розташувати смітники (3 сміттєві баки для ТПВ), далі за проїздом розташована трансформаторна підстанція. Проїзд завершується майданчиком для тимчасової стоянки та обслуговування трансформатора.

3.3.2. Рух пішоходів і транспорту

Рух пішоходів здебільшого орієнтований на транзитний рух: завантажена площа при правильній організації пішохідного простору може стати чудовим продовженням міської пішохідної мережі, тож було вирішено прокласти зручні (або продублювати) існуючі пішохідні маршрути крізь ділянку. Для велосипедів передбачене прокладення транзитного маршруту по діагоналі – від пропонуваного детальним планом території пішохідного наземного переходу через вул. Володимира Сосюри до існуючого наземного переходу в сторону вулиці Празької. (рис. 3.3.2.)

Під'їзд до будівлі здійснюється безпосередньо з вулиці Володимира Сосюри у випадку користування приватним транспортом, а у випадку користування громадським транспортом роль прийому відвідувачів приймає громадська зупинка комбінованого типу по вул. Пластовій. Пожежний об'їзд навколо музею організований як пішохідна доріжка зі змінним призначенням, має ширину 4,0 м, у місцях проїздів проходить через паркувальний майданчик та господарський двір і перебуває на відстані від основної будівлі музею у діапазоні 5,5 – 10,0 метрів.

Зона паркувальних майданчиків розташовується одразу на початку проїзду до господарської зони та, враховуючи державні будівельні норми (за кількістю відвідувачів) й передбачувану детальним планом території паркувальну зону на вул. Володимира Сосюри було вирішено організувати 42 паркувальних місця, з яких 6 розраховані на людей з інвалідністю.

Загальні габарити паркомісць мають два типи. Стандартні місця мають розміри 5,3×2,5 метрів, їх 36. Місця для людей з інвалідністю мають розміри 5,3×3,5 метрів та, відповідно до державних будівельних норм розташовуються у найближчій доступності до головного входу. Їх кількість – 6 шт.

Зона зупинки громадського транспорту є територією загального користування, однак через своє розташування поза межами червоних ліній було вирішено врахувати цю зону як частину території музею та зайнятися її поліпшенням. Загальний характер зупинки – прийом приватного громадського

транспорту, вузловий й кінцевий, а отже й конфігурація асфальтування була обрана відповідно до нинішнього стану: не стандартна кишеня для проміжних зупинок, а паркувальний майданчик для автобусів. Поряд із зупинкою було розташовано накриття для людей, що очікують транспорт, а загальна пішохідна зона уздовж зупинки була візуально відокремлена від транзитного пішохідного шляху обабіч, хоч і безпосередній зв'язок збережений у повній мірі.

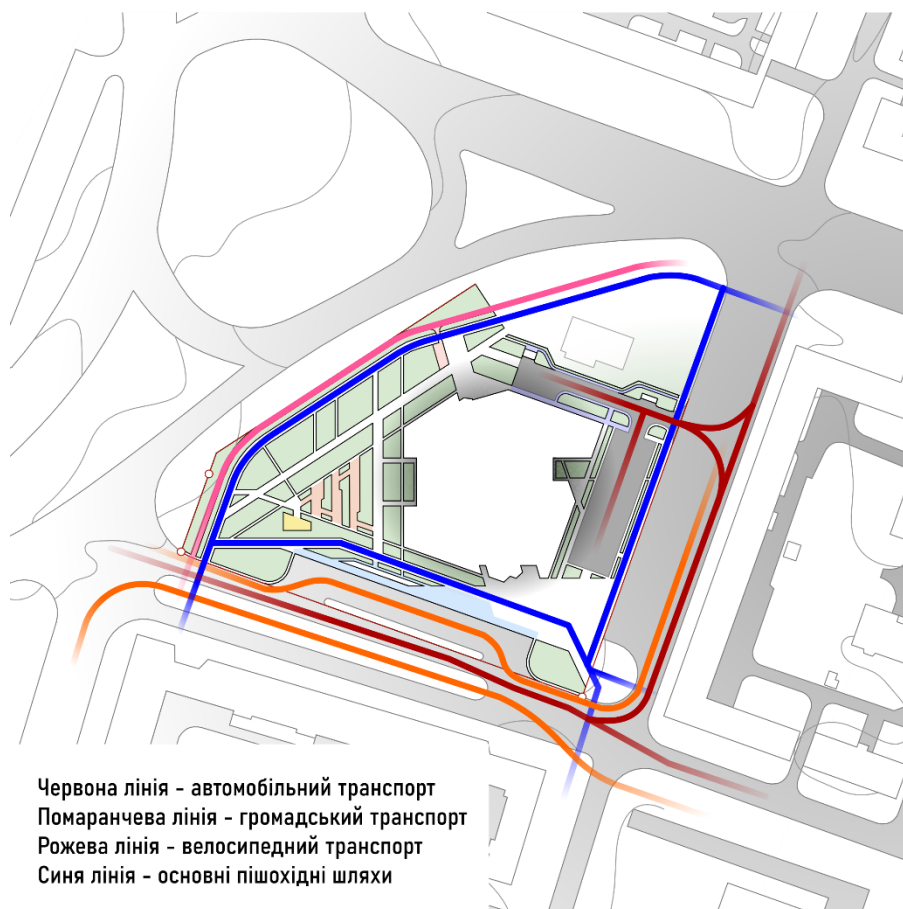

Рис. 3.3.2. Схема руху пішоходів та транспорту

3.3.3. Техніко-економічні показники генерального плану

Площа території – 16 468,78 м² (100%);

Площа забудови – 4 211,82 м² (26%);

Площа озеленення – 5 926,05 м² (36%);

Площа дорожнього покриття – 1 527,66 м² (9%);

Площа мощення – 4 803,25 м² (29%).

4. АРХІТЕКТУРНО-ПЛАНУВАЛЬНЕ РІШЕННЯ

4.1. Художня концепція

Першопочатковим у проєктуванні музею приватних колекцій на Дарницькій площі було прагнення поживити культурне життя району, адже нині Дарниця, Соцмістечко та й Дніпровський район загалом відомі завдяки стереотипам про високу кримінальність, відсутність дозвілля, дешеве житло та загальне неблагополуччя. Дійсно, значна частина цих стереотипів знаходить низку підтверджень у статистичних даних, зокрема рівень криміналу: за даними медіа «Українська правда» у 2020-2025 роках Дніпровський район дійсно посідає перше місце у Києві за рівнем злочинності. Багато у чому високий рівень злочинності виникає через зміну структури розселення у місті – фінансово активні громадяни, зазвичай, прагнуть оселятися у районах з доступними робочими місцями поблизу та достатньою кількістю дозвіллевих закладів, у той час як Дніпровський район з моменту розпаду СРСР втратив більшу частину своїх робочих місць та перетворився у місце дешевого житла для містян, що не володіють надто високими доходами. [13]

Музей як дозвіллевий заклад дозволяє не лише поживити культурне життя району й заманити до себе громадян з інших частин міста, а й надає можливості для підвищення рівня культурної освіти серед місцевого населення також – подібні заклади, загалом, є фінансово доступними атракціями для будь-яких категорій населення.

Разом з тим, естетична складова Соцмістечка також перебуває у негативному стані – попри загально задовільний обсяг озеленення району, планувальна структура району зводиться до однотипових будівель гнітючого, за словами місцевих мешканців, вигляду, а вузлові точки (зокрема й Дарницька площа) використовуються виключно як транзитні й пересадкові вузли, без жодної пішохідної чи рекреаційної складової. Екологічна ситуація також додає значної кількості проблем – відсутність дозвілля, низькоякісне житло, неприваблива «пласка» архітектура та екологічні проблеми погіршують рівень життя у районі.

Художня концепція музею приватних колекцій полягає у контрасті з навколишнім середовищем. Форма будівлі нагадує жеоду, що перекликається із уявленнями пересічного громадянина про колекціонерів – ім'я, здавалося би, не надає нам жодної інформації і звучить одне з мільйонів схожих імен - як геода, на перший погляд, нічим не відрізняється від звичайного каменю. Однак, щойно відкривається можливість поглянути за ім'я, у самі колекції – відкривається цілий всесвіт витворів мистецтва, де кожен з них несе не лише цінність сам по собі, а й відображає внутрішній світ самого колекціонера – так само, як при відкритті жеоди завжди виринає унікальна комбінація із десятків, сотень чи тисяч кристалів різного відтінку, різної форми, які, однак, схожі і доповнюють одне одного. (рис. 4.1.1.)

Рис. 4.1.1. Зовнішній вигляд типової аметистової жеоди

Контраст форми полягає у тому, що музей, що відкривається сяючими кристалами та білявими стінами різко суперечить усій забудові навколо – жодна будівля по периметру Дарницької площі чи усього Соцмістечка не може похизуватися нестандартною формою чи грою світла, що ніби розчиняє відвідувача серед сонячних променів.

Власне, саме тому колористичне рішення виконане у майже білосніжних кольорах – периметральна забудова Дарницької площі має у собі помаранчево-цегляні та сірі відтінки, і разом із промисловою зоною та чорним димом із

Дарницької ТЕЦ викликають відчуття «бруду» та дискомфорту, і саме білий колір музею покликаний різко розсікти простір променем світла, від якого неначе віятиме свіжим літнім леготом.

У вирішенні форми також було використано нетривіальні для місцевої забудови методи – оскільки ділянка знаходиться посередині «острову» між транспортною інфраструктурою, музей було розміщено так, що у нього, фактично, відсутні задні фасади – усі боки будівлі відкриваються на ту чи іншу вулицю. Через це у плануванні було використано прийом «розбиття» цілісної будівлі на різні об'єми. Ці об'єми разом формують п'ятикутник, а усередині, крізь всю будівлю проходить наскрізний коридор, що сформований скляними об'ємами (кристалами). (рис. 4.1.2.)

Рис. 4.1.2. Архітектурне рішення музею

Елементи фасадів поза межами скляних структур також контрастують із забудовою навколо – похилі стіни основних об'ємів порізані косими вертикальними вікнами, що усередині оздоблені блискучою білою плиткою, яка переключається із формами скляних кристалів. Ці прийоми діють всупереч функціоналістичній забудові 50-70-х років ХХ століття, де у формах переважала горизонтальність (приклад – висотний житловий будинок за адресою Харківське шосе, 2А).

Загалом, завдяки майже рівносторонній формі музею та його розташуванню посередині «острову» на Дарницькій площі, будівлю вдалося максимально органічно вписати у структуру площі не розбиваючи, при цьому, загального відчуття простору. Варто зазначити, що за загальними містобудівними уявленнями площу можливо було увінчати висотним елементом, однак було прийнято рішення не робити цього з кількох причин:

1. Перспектива із проспекту Соборності замикається трубами Дарницької ТЕЦ, висотний елемент не створить нову композицію, а лише замінить собою попередній елемент;
2. Перспектива із проспекту Леоніда Каденюка замикається 16-поверховим житловим будинком за адресою Харківське шосе, 2А;
3. Сучасна містобудівна ситуація склалася таким чином, що попри невисоку загальну забудову району, у міському краєвиді суцільно домінують житлові комплекси, що були зведені за останні 20-років. Це стосується і Дарницької площі, поблизу якої вирости кілька висоток, які нависають над загальним простором. Зведення перспективної висотної домінанти не зафіксує площу як важливий елемент у місті, а лише розчинить її поміж інших ділянок змішаної за висотністю забудови.

4.2. Функціональне зонування

Будівля музею приватних колекцій передбачена не лише як простір показу експонатів, а й як місце наукової роботи, конференцій, обміну досвідом та знаннями, взаємодії із мистецтвом. Внаслідок цього функціонально будівля була поділена на такі функціональні ділянки: вхідна зона, експозиційна зона, наукова зона, адміністративна зона, зона укриття. (рис. 4.2.1.)

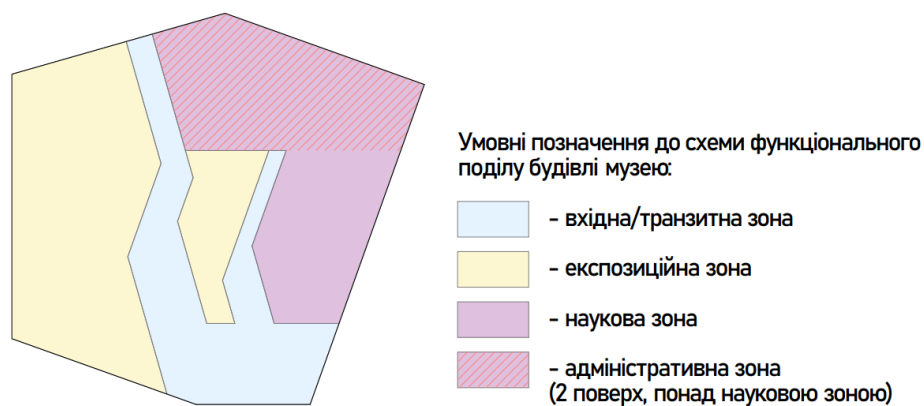

Рис. 4.2.1. Схема функціонального зонування будівлі

Вхідна зона (1 поверх)

Як зазначалося вище, будівля розділена наскрізним проходом із кристалічною формою – саме це і є вхідною зоною. Вона покликана справити перше враження на відвідувача і, за проектом, у її складі передбачаються приміщення прийому відвідувачів (каси, гардероб), міні-зона для відпочинку з буфетом, атриум (що може бути віднесений до комбінованої експозиційно-вхідної зони, де можуть проводитися певні заходи) та, власне, транзитна зона – маршрут, що обходить основний експозиційний маршрут та пов'язує входи-виходи з іншими функціональними зонами безпосередньо.

Експозиційна зона (1 поверх)

Виконує основне призначення будівлі та сформована із двох основоположних частин. Перша частина – основний оглядовий маршрут, що складається із трьох послідовних залів різної конфігурації та виконаний у формі хвилеподібної стежки, що має на меті чітко задати рух відвідувачам та поволі розкривати сенси експозицій. Друга частина – зала тимчасових виставок, що розташована суміжно до атриуму та запрошує відвідувачів великим парадним входом. Усередині ця зала матиме прозору стелю. Передбачено, що у цьому просторі регулярно змінюватимуться виставки, тому вхід було розміщено максимально близько до основного входу у будівлю.

Наукова зона (1 поверх)

Складається зі значної кількості приміщень різного напрямку, тому цю зону можна поділити на окремі підзони. Першою підзоною є блок роботи, власне, у межах музею та з музейними експонатами – фондосховище, кабінети майстерень та приймальня з ізолятором. Ці приміщення розташовуються на найменшій відстані як до експозиційних площ так і до адміністративного блоку, що полегшує комунікацію між різними щаблями працівників і підвищує ефективність роботи музею та відділу роботи з експонатами. Друга підзона – блок навчання та активностей. За своє суттю може вважатися проміжною ланкою між науковими та експозиційними приміщеннями, адже націлений на глибше занурення у експозиції музею, та отримання додаткової інформації для глибокозацікавлених. Серед приміщень цієї підзони варто виділити кінолекційні зали, що прийматимуть регулярні конференції чи наукові зустрічі, бібліотеку, що збергатиме у собі необхідні для здобувачів, практикантів чи дітей знання та гурткові й кабінети наукової роботи, де відбуватиметься практичне ознайомлення як дітей, так і дорослих із музейними справами.

Адміністративна зона (2 поверх)

Розташовуватиметься над науковим блоком та відіграватиме основоположну роль у функціонуванні музею – організації процесу роботи, досліджень та показів експозицій. Матиме коридорну систему та міститиме у собі необхідні для різних ланок адміністрування кабінети.

Зона укриття (-1 поверх)

Необхідний елемент для будівлі музею, адже музей розташовуватиметься у важливому вузловому місці та, за безпеки, прийматиме не лише відвідувачів, а й випадкових перехожих та відвідувачів сусідніх закладів. Пропонується довести до укриття ліфт (для людей з інвалідністю), зробити два основних входи з будівлі та організувати зовнішній вихід з укриття за 20 метрів від основної будівлі. Розглядається можливість організувати додатковий вхід/вихід у межах ресторану мережі «Макдональдс», однак це потребує окремих домовленостей із власниками мережі та значних інженерних втручань, якщо реконструкція приміщення не планується.

4.3. Техніко-економічні показники будівлі

Загальна площа -1-го поверху – 526,24 м²;

Загальна площа 1-го поверху – 3 686,41 м²;

Загальна площа 2-го поверху – 1 479,29 м²;

Загальна площа будівлі – 5 691,94 м².

5. ДИЗАЙН ІНТЕР'ЄРУ

№	Назва	Матеріал	Колір	Вид покриття
1	Підлога у всіх зонах	Наливна підлога під світлий бетон		Матове
2	Стіни	Мікроцементне напилення		Матове
3	Засклення атриуму	Скло		Глянцеве
4	Конструктив атриуму (каркас, ферми і колони)	Сталь		Глянцеве
5	Глуха стеля	Мікроцементне напилення		Матове
6	Світлорозсіювальні панелі на стелі	Матовий монолітний полікарбонат		Матове

7	Лави (основа)	Великогабаритна плитка під камінь		Глянцеве
8	Лави (сидіння)	Текстиль		Матове
9	Стільниці буфету	Матовий монолітний полікарбонат		Матове
10	Вхід до експозицій	Кортен		Матове
11	Довгасті кашпо уздовж буфету й відпочинкової зони	Кортен		Матове
12	Перила	Сталь		Глянцеве

5.1. Функціональний поділ простору

Для розробки дизайну інтер'єру було обрано приміщення вестибюлю-атріуму. Дане приміщення виконує функцію як головного входу у будівлю музею, так і центрального перехрестя у його структурі – загалом, саме це приміщення створює перше враження на відвідувача. Мета атріуму – об'єднати основні об'єми з різною функцією та забезпечити зручні зв'язки між ними. Отже, у даному приміщенні відбувається об'єднання маршрутів руху між експозиційним, науковим, адміністративним блоками та входом. (рис. 5.1.)

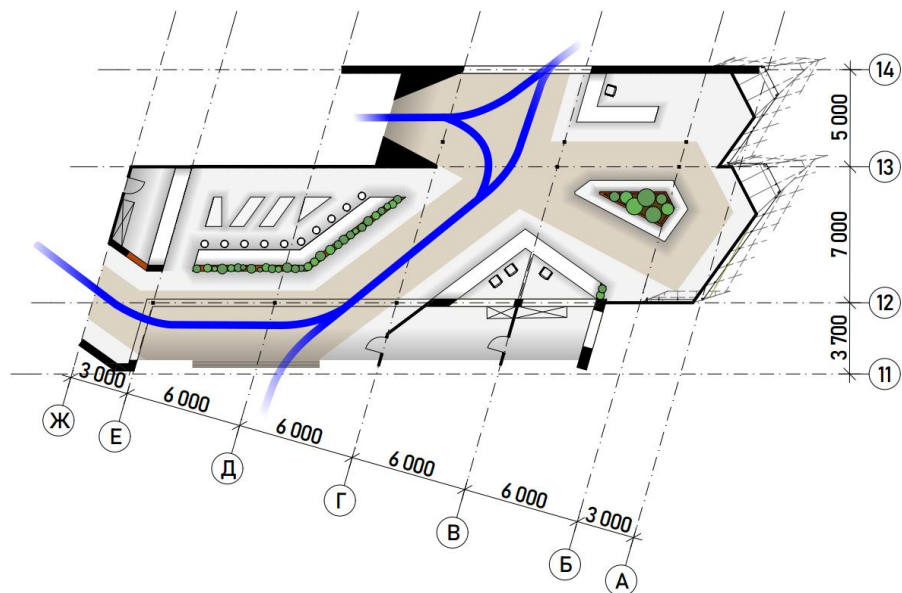

Рис. 5.1. Схема потоків у вестибюлі

5.2. Архітектурне та художнє рішення

Першочергово, дизайн вестибюлю покликаний перекликатися із зовнішнім виглядом будівлі та влучно його доповнювати. Із точки зору зовнішнього вигляду у інтер'єрі використані більшість вже застосованих прийомів – похилі поверхні, світлі відтінки, світло (за рахунок атріуму) та застосування LED-систем для підкреслення композиції. Приміщення вестибюлю буде просторим, світлим, відкритим та без зайвих перегородок, що створюватиме відчуття свободи.

Втім, простір покликаний і доповнити загальну структуру будівлі. Варто зазначити, що приміщення, передбачається, матиме комбіновану функцію – вхідна група перетікатиме у загальну зону вестибюлю, де відбуватиметься основна комунікація, транзитний рух та, за можливості, різноманітні заходи. Обабіч основного простору пропонується розташувати ще три додаткових елементи: буфет, відпочинкова зона та парадний вхід до залів тимчасових виставок. Оскільки приміщення передбачається поліфункціональним, загальне рішення простору вимагає й інтуїтивного поділу простору на візуальні об'єми. Саме це і пропонується виконати за допомогою унікальних, відносно фасадних рішень, колористичних і об'ємних рішень. Про них пізніше.

Загальне рішення простору передбачене потопати у природному освітленні, внаслідок цього було прийнято рішення оздобити стелю спеціальними світлорозсіючими елементами з матового полікарбонату. Ритміка цих панелей підкреслить геометричність простору та дозволить ефективно розсіювати світло задля уникнення потрапляння прямих сонячних променів та допоможе провадити якісний клімат-контроль у приміщенні. (рис. 5.2.)

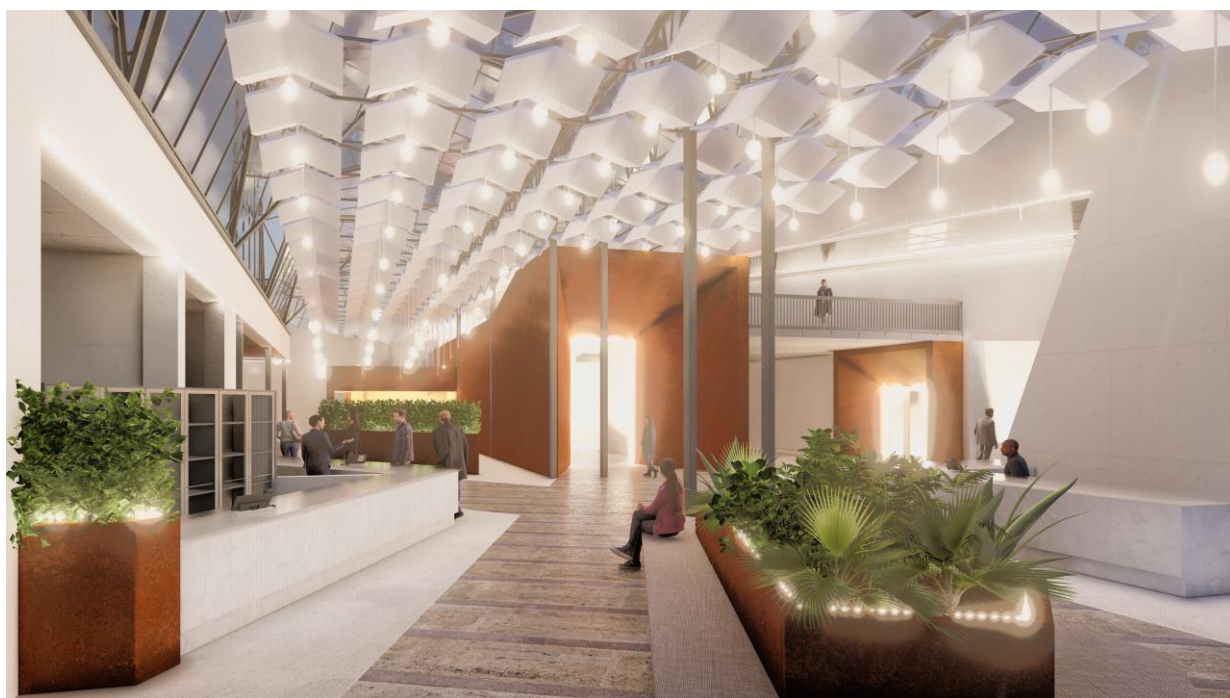

Рис. 5.2. Перспектива інтер'єру вестибюлю

5.3. Взаємодія елементів середовища у загальному контексті вирішення дизайну вестибюлю

Як зазначалося у попередньому підрозділі, внаслідок поліфункціональності приміщення було вирішено урізноманітнити загальну світлу та геометричну композицію нехарактерними для загального зовнішнього вигляду елементами. Оскільки основний простір виконаний світлими матеріалами (стіни – білий мікроцемент, підлога – полірований матовий світло-сірий бетон), виділення інших просторів відбувається наступним чином:

Буфет та відпочинкова зона мають напів прихований характер – самі простори закриті від загального периметральним кашпо з кортенівського металу, з яких на значну висоту зростають монстери та фікуси. Сам простір відпочинкової зони та буфету матиме м'якше освітлення та опущене до 2,8-3,0 метрів над рівнем підлоги освітлення з трек систем, що додасть простору камерності, а відвідувачам – відчуття комфорту. Вхід до зали тимчасових виставок розташовуватиметься суміжно до камерного буфету, однак буде виконаний контрастно – масштабна брама з кортенівського металу, що здіймається на 5 метрів наче «затягуватиме» відвідувачів до себе. Врешті цей елемент буде першим, на що звертатимуть увагу гості музею після входу до приміщення.

У основному приміщенні атріуму також будуть використані композиції з рослин, що регулюватимуть мікроклімат, акустику та колористичну одноманітність у приміщенні і створюватимуть відчуття природності та свіжості довкола.

5.4. Обладнання

У вестибюлі пропонується розмістити наступні елементи обладнання:

- Умеблювання:
  - М'які лави – розташовуватимуться, здебільшого, у відпочинковій зоні та буфеті, однак певна їх кількість буде представлена біля частини вестибюлю з видом на аванплощу. Виконані під білий камінь з білим текстилем на самих сидіннях.
  - Стільниці – будуть розміщені уздовж відгороджувальної стінки буфету та будуть виконані з матового органічного скла з підсвіткою, що підкреслюватиме свіжість інтер'єру та виглядатиме ефектно серед активного озеленення зони довкола.
  - Барна стійка – буде виконана з кортенівського металу з білокам'яною стільницею з підсвіткою, розташовуватиметься в один рівень із огороджувальними стінками зони та підкреслюватиме тяглість організації середовища.
- Світлотехнічне обладнання:
  - Трек-системи – розташовуватимуться у відпочинковій зоні та буфеті, підкреслюватимуть камерність відпочинкового простору та надаватимуть приємне м'яке освітлення, що не напружуватиме очі відвідувачів.
  - LED-світильники – основні джерела світла вестибюлю, розташовуватимуться уздовж основних ферм скляної структури та звисатимуть нижче рівня світлорозсіювальних панелей.
  - LED-підсвітка – використовуватиметься для підкреслення об'єму рослин, сидінь та входу до зали тимчасових виставок, виділятиме ключові об'єкти та використовуватиметься як у основному транзитному просторі вестибюлю, так і у відпочинковій зоні з буфетом.

- Точкові світильники – розташовуватимуться поруч із світлорозсіювальними панелями та повторюватимуть їх ритм, що додасть відчуття «сяяння» внутрішнього простору, що ще більш міцно пов’яже його із концепцією фасадного рішення.
- Озеленення:
  - Рослини – фікуси, монстери, драцени розташовуватимуться по периметру відпочинкової зони з буфетом та матимуть окремий кластер поблизу зовнішньої стіни вестибюля. Допоможуть контролювати стан повітря, мікроклімат, акустику та, в першу чергу, відіграватимуть естетичне значення і будуть створювати відчуття психологічного комфорту, свіжості та «трендовості».
  - Кашпо – по периметру буфету та відпочинкової зони матимуть висоту 1,2 метри та будуть виконані із кортенівського металу, що перегукуватиметься із зовнішнім виглядом парадного входу до зали тимчасових виставок. У кластері рослин біля зовнішньої стіни будуть інтегровані у периметральну лаву.

5.5. Дороговкази

У приміщенні пропонується розташувати інтуїтивно зрозуміні та мінімалістичні засоби візуальної комунікації, що будуть виконані з органічного скла (за рахунок білих стін читабельність не постраждає) та зі світлодіодною підсвіткою. Дороговкази повідомлятимуть про шляхи евакуації, розташування санвузлів, експозицій, основних приміщень, укриття, входів/виходів та засобів пожежної безпеки.

5.6. Колористична та світлотехнічна складова

Основна колористична ідея повторює зовнішній вигляд музею та покликана різко контрастувати із навколишнім середовищем, нагадуючи собою білосніжну геоду з кристалами всередині. Перебування всередині, власне, кристалів передбачає використання світлих тонів, ефектних форм та яскравого розсіяного освітлення. Використані кольори – це білий (натякає на чистоту,

свіжість, простір та відкритість), сірий (полегшує зовнішнє сприйняття, додає об'єму, не змінюючи, при цьому, емоції), рудий у втіленні кортенівського металу (акцентує увагу на основоположному елементі музею, притягує погляд та створює об'єм композиції у цікавому поєднанні з білявими відтінками), та зелений (природність, свіжість та противага важкій геометрії). Основним кольором є білий, контрастуючим акцентом – рудий.

Світлотехнічне рішення полягає у підкресленні саява у темний час доби. Втім, оскільки у денний період прямого сонячного світла може виявитися надто багато, було вирішено використати світлорозсіювальне панелі з матового полікарбонату, що є легкими та дозволять регулювати кількість світла, що надходить. Світлотехнічне рішення для темної пори доби полягає у розміщенні основних верхніх LED-стрічок уздовж фермової конструкції атриуму, LED-стрічок для підкреслення об'ємів входу до зали тимчасових експозицій, рослин та дрібних елементів інтер'єру, використання трек-систем на зниженій висоті для почуття камерності і комфорту у відпочинковій зоні та буфеті та розміщення точкових джерел світла біля світлорозсіювальних панелей, що повторюватимуть їх ритм та «сяятимуть» ввечері.

5.7. Ергономічна складова проєктування простору

Ергономічна відповідність інтер'єру атриуму досягається шляхом комплексного врахування людських фізіологічних, психофізичних та поведінкових особливостей під час організації простору. Основними методами стали:

- Раціональне зонування простору, що передбачає логічний перехід між функціональними зонами: входом, буфетом, відпочинковою ділянкою та проходом до зали тимчасових виставок. Така організація дозволяє уникнути конфліктів потоків і сприяє зручній навігації.
- Забезпечення комфортних розмірів меблів та прохідних відстаней. Всі лави й сидіння мають стандартну висоту 45 см і ергономічну глибину

сидіння. Відстані між елементами дозволяють вільне пересування осіб з обмеженою мобільністю (не менше 1,2 м у проходах).

- Використання м'яких матеріалів сидінь у відпочинковій зоні сприяє зниженню втоми під час перебування в музеї. Біла тканина має не лише естетичну, а й тактильно комфортну властивість.
- Висота барної стійки та буфетних поверхонь (120 см) обрана згідно з ергономічними стандартами для стоячого обслуговування, а також забезпечує зоровий комфорт відвідувачам, які перебувають у просторі.
- Оптимальне освітлення, що включає поєднання природного світла через скляний дах та штучного (треки з регульованими світильниками та LED-стрічка), дозволяє уникнути візуального навантаження. Освітленість у межах 300–500 лк у публічних зонах забезпечує зоровий комфорт.
- Озеленення використовується не лише як естетичний елемент, а й як спосіб створення мікропросторів, які дають змогу відвідувачам почуватися затишно. Рослини також частково виконують роль візуальних і акустичних буферів.
- Прозорі та напівпрозорі матеріали, зокрема скляні та полікарбонатні поверхні, полегшують візуальне сприйняття простору, знижуючи ризик дезорієнтації у великому об'ємі.

6. КОНСТРУКТИВНЕ РІШЕННЯ

Адміністративний та науковий блоки мають компактну форму та раціональну структуру, що передбачає стандартні кабінети, архіви й службові приміщення. Для забезпечення гнучкості в плануванні й конструктивній чіткості обрано монолітно-каркасну залізобетонну систему. Всі вертикальні елементи – колони, стіни, шахти ліфтів – проектуються із монолітного бетону, що забезпечує жорсткість і довговічність. Переkritтя також передбачені монолітні, із залізобетонних плит, що дає змогу витримувати великі навантаження та прокладати комунікації всередині конструктивної товщі.

Для цього атриуму було важливо зберегти відчуття прозорості, легкості та світла, тому тут застосовано металеву каркасну систему. Основу конструкції даху утворюють дві паралельні ряди сталевих ферм, що спираються на вертикальні металеві колони. Між фермами встановлюються додаткові елементи жорсткості, які утворюють каркас для монтажу скляних панелей. Саме покриття виконується із багат шарових склопакетів, закріплених в алюмінієвому профілі, що монтується на сталеву підсистему.

Експозиційні приміщення – найвиразніша частина музею з погляду інженерного вирішення. Їхня висота становить 5 метрів, а зовнішні стіни мають помітний нахил (близько 75°). Основна конструкція залів спирається на систему перпендикулярно розташованих сталевих колон, які формують внутрішній несучий каркас. На ці колони монтуються консолі зі сталевих профілів, що утримують нахилену площину фасаду. Ззовні ця площа буде облицьована панелями HPL з імітацією бетону, що додатково підкреслить монолітність та графічність архітектурної форми. Між основним каркасом і навісним фасадом передбачено вентиляований зазор, що дає змогу забезпечити теплозахист, ізоляцію від вологи та приховане прокладання комунікацій.

Висота поверхів (від підлоги до стелі):

-1 поверх – 4,000 м;

1 поверх – 3,800 м;

2 поверх – 3,800 м.

6.1. Фундаменти

Зважаючи на гідрогеологічні особливості ділянки, зокрема підвищений рівень ґрунтових вод та піщаний ґрунт, було обрано комбіновану систему фундаментів. Основні об'ємно-функціональні блоки музею (адміністративний, науковий, технічні приміщення) передбачається зводити на мілкозаглибленому стрічковому монолітному залізобетонному фундаменті, який дозволяє мінімізувати земляні роботи та забезпечити достатню несучу здатність для каркасних конструкцій. Для зони атриуму, а також експозиційних залів із підвищеним навантаженням та складною конфігурацією фасадів (включно з похилими навісними стінами), передбачено застосування плитного фундаменту. Усі типи фундаментів доповнюються системою горизонтальної гідроізоляції, а також дренажним поясом навколо периметру будівлі для захисту від капілярного зволоження та впливу ґрунтових вод.

Глибина закладення стрічкових фундаментів становить 1,5 м від рівня чистої підлоги, що відповідає глибині промерзання в умовах кліматичної зони м. Києва. Для плитного фундаменту передбачено заглиблення 0.5 м з улаштуванням дренажного шару та гідроізоляції, плита має товщину 400 мм.

6.2. Внутрішні й зовнішні стіни

Основним огорожувальним матеріалом для більшості фасадів слугують вентилязовані HPL-панелі з імітацією фактурного бетону. Ці панелі встановлюються на підконструкцію, що кріпиться до несучого каркаса, з улаштуванням утеплювача та вентилязованого зазору. Такий підхід дозволяє забезпечити належну теплоізоляцію, а також створити виразний сучасний образ будівлі з чіткими геометричними лініями.

Похилі зовнішні стіни експозиційних залів також облицьовані HPL-панелями. Їх нахил під кутом 75° створює динаміку фасаду та формує характерну архітектурну пластику музейного об'єму.

У частинах адміністративного та наукового блоків основний обсяг зовнішніх стін сформований із суцільного скління — системи скляного фасаду на алюмінієвому профілі. Таке рішення забезпечує високий рівень природного

освітлення робочих приміщень і підкреслює відкритість внутрішніх процесів установи. Скло використовується енергозберігаюче, із сонцезахисним напиленням, що дозволяє контролювати мікроклімат всередині.

Більшість перегородок усередині влаштовуються із керамічної цегли товщиною 120 мм, однак у прилеглих до коридорів відрізках товщина збільшується до 380 мм через зміну напряму конструктивної решітки та перерозподіл конструкцій.

6.3. Міжповерхові перекриття

У адміністративному та науковому блоках, де передбачено два надземні рівні, застосовані монолітні залізобетонні перекриття по балках. Таке рішення обумовлене необхідністю забезпечення жорсткості, надійності та тривалої експлуатаційної витривалості будівлі, а також спрощує технологію монтажу.

Перекриття над підвалом виконує не лише функцію поділу поверхів, а й виступає в якості теплоізоляційного бар'єру, враховуючи підвищений рівень ґрунтових вод та потенційне охолодження від підземної частини.

Склад пирога перекриття над підвалом:

- Чистова підлога (керамічна плитка);
- Стяжка з армуванням, товщиною 50 мм;
- Парозахисна плівка;
- Теплоізоляційний шар — плити з екструдованого пінополістиролу (XPS) товщиною 80 мм;
- Гідроізоляційна мембрана (рулонна);
- Монолітна залізобетонна плита перекриття, товщиною 250 мм;
- Утеплення знизу (мінераловатні плити в системі підвісної стелі);
- Підвісна стеля (касетна).

Склад перекриття між першим і другим поверхом:

- Чистова підлога (керамічна плитка);
- Цементно-піщана стяжка, товщиною 50 мм;
- Шумоізоляційна прокладка / звукоізоляційний шар (плити з мінеральної вати товщиною 50 мм);

- Монолітна залізобетонна плита, товщиною 200 мм;
- Підвісна стеля —модульна, яка одночасно виконує функцію маскування інженерних мереж (електрика, вентиляція, сигналізація).

6.4. Покриття (конструкція дахів)

У проєкті передбачено переважно плоскі покрівлі з інверсійною конструкцією. Покрівля над адміністративною, науковою та експозиційною частинами виконується за єдиним принципом:

Склад пирога даху:

- Захисний шар — щебінь фракції 16–32 мм (50 мм);
- Геотекстиль;
- Теплоізоляція з екструдованого пінополістиролу (XPS), товщиною 120 мм;
- Гідроізоляційна мембрана (бітумно-полімерна, двошарова);
- Стяжка з ухилом (цементно-піщана, 30 мм);
- Несуча частина — монолітна залізобетонна плита або профнастил по сталевих балках (залежно від функціональної зони).

Покрівля над атриумом — прозора, виконана зі склопакетів, закріплених на сталевих фермах, що спираються на металеві колони.

6.5. Підлога

В експозиційних залах та транзитних просторах використовується наливна підлога під матовий полірований бетон. Таке рішення забезпечує візуальну стриманість, зносостійкість та легкість в догляді, що важливо для просторів з високим відвідуванням.

В адміністративному та науковому блоках підлоги виконуються з світло-сірої керамічної плитки, яка підкреслює стриману естетику простору та забезпечує практичність у щоденному використанні.

6.6. Світлопрозорі конструкції, двері

В адміністративному та науковому блоках фасад переважно складається з суцільного застосування: це світлопрозора фасадна система на базі теплоізолюваного алюмінієвого профілю з енергозберігаючими двокамерними склопакетами. Таке рішення забезпечує достатнє природне освітлення робочих приміщень, візуальний контакт з довкіллям та створює сучасний, відкритий образ будівлі.

В експозиційних залах передбачено похилі стрічкові вікна, інтегровані у похилі фасадні площини під кутом 75° . Вони також виконані з алюмінієвого профілю та оснащені енергозберігаючим склопакетом із внутрішнім сонцезахисним напиленням. Розміщення таких вікон спрямоване на уникнення прямого світла на експозиції при збереженні візуального зв'язку з довкіллям.

Усі зовнішні двері, включно з головним входом до атриуму, виконані з алюмінієвого профілю з терморозривом і оснащені прозорим або тонованим склопакетом. Конструкції відповідають сучасним вимогам теплозбереження, безпеки та доступності.

Внутрішні двері — переважно з глухими або частково застисленими алюмінієвими полотнами, з урахуванням пожежної безпеки, акустики та функціонального зонування.

6.7. Декорування

Основними декоративними елементами є оздоблення віконних ніш блискучою білою плиткою ромбічної форми (поверх HPL-панелей) та обрамлення прорізів LED-стрічками.

7. ІНЖЕНЕРНЕ ОБЛАДНАННЯ

Раціональне й ефективне інженерне забезпечення є невіддільною складовою сучасної музейної архітектури. У проєкті передбачено повний комплекс інженерних систем, необхідних для забезпечення комфортного функціонування будівлі та відповідних умов для зберігання й демонстрації експонатів.

Інженерні мережі запроєктовано з урахуванням енергоефективності, надійності, пожежної безпеки, сучасних технологій автоматизації та вимог до мікроклімату, зокрема у виставкових приміщеннях. Усі основні системи підлягають диспетчеризації та централізованому моніторингу для контролю роботи, витрат енергії й своєчасного технічного обслуговування.

Мережі прокладаються переважно у технічних просторах, підвальних та міжповерхових перекриттях, підвісних стелях і технологічних шахтах. Основні комунікації входять у будівлю з боку технічної зони.

7.1. Теплопостачання та вентиляція

Система теплопостачання проєктованої будівлі музею підключається до міських теплових мереж (КП «Київтеплоенерго»).

У приміщеннях з постійним перебуванням людей використовується радіаторне опалення з панельними сталевими приладами, розміщеними під вікнами. У зонах, де це недоцільно або неможливо (наприклад, у експозиційних залах з похилими стінами), передбачено систему повітряного опалення, інтегровану з вентиляцією.

Система вентиляції представлена централізованою припливно-витяжною вентиляцією з механічним спонуканням та рекуперацією тепла. Для кожного функціонального блоку (виставковий, науковий, адміністративний, атриум) передбачено окремі повітрообробні агрегати, що дає змогу гнучко керувати параметрами мікроклімату.

У виставкових залах, де важливо забезпечити стабільну температуру та вологість, запроєктовано систему кондиціонування з центральними

кліматичними установками, які дозволяють підтримувати оптимальні умови зберігання експонатів (приблизно $+20\text{ }^{\circ}\text{C}$ та відносна вологість 50–55%).

У технічних та складських приміщеннях передбачена спрощена витяжна вентиляція, а в атріумі — інтенсивний повітрообмін з можливістю димовидалення у разі пожежі.

7.2. Водопостачання та водовідведення

Проєктом передбачено підключення до централізованих міських мереж холодного та гарячого водопостачання, із встановленням вузлів обліку на вводі в будівлю. Усі системи водопостачання прокладаються переважно у технічних шафах, шахтах і у просторах підвісних стель.

Водопостачання забезпечує побутові потреби адміністративних, наукових і допоміжних приміщень. У будівлі передбачено окреме пожежне водопостачання з гідрантами та пожежними кранами на кожному поверсі, а також автоматична система пожежогасіння (спринклерного типу) у виставкових залах, архівах і технічних приміщеннях.

Водовідведення виконується через систему внутрішньої каналізації, яка збирає стічні води з санвузлів, господарських мийок та технічних приміщень. Система включає як фекальну, так і дощову каналізацію. Для відведення атмосферних опадів з плоских покрівель застосовується внутрішній водостік з воронками, що виводять воду в зовнішню дощову каналізацію.

У зв'язку з високим рівнем ґрунтових вод проєктом передбачено дренажну систему навколо фундаменту з виведенням в окрему дренажну мережу, обладнану насосною станцією, що запобігає затопленню підвальних приміщень.

8. ОХОРОНА ПРАЦІ ТА НАВКОЛИШНЬОГО СЕРЕДОВИЩА

8.1. Використання альтернативних джерел енергії як необхідна у сучасних умовах тенденція

У проєктуванні музею враховано принципи енергоефективності та ресурсозбереження. Зовнішні огорожувальні конструкції мають підвищені теплоізоляційні характеристики. Застосування HPL-панелей з імітацією бетону в поєднанні з двокамерними енергоощадними склопакетами в алюмінієвому профілі забезпечує зменшення тепловтрат узимку й перегріву влітку.

Система вентиляції оснащена рекуператорами тепла, що дозволяє повторно використовувати енергію відпрацьованого повітря. Опалення та гаряче водопостачання здійснюється через індивідуальний тепловий пункт з погодним регулюванням, що сприяє зменшенню енергоспоживання.

На даху адміністративного блоку передбачено можливість встановлення сонячних панелей для часткового живлення зовнішнього освітлення території й живлення слабкострумних систем (наприклад, аварійного освітлення або охоронної сигналізації).

Для зменшення водоспоживання використовуються змішувачі з аераторами та сантехніка з подвійним режимом зливу. Освітлення побудоване на базі світлодіодних світильників із датчиками руху в загальних просторах.

8.2. Шляхи руху пожежної машини

Для забезпечення пожежної безпеки територія музею має об'їзний шлях для пожежної техніки, що проходить через зону паркування й забезпечує під'їзд до господарського двору. З іншого боку будівлі рух здійснюється по комбінованій доріжці шириною 4 метри, яка також використовується пішоходами. Вона проходить на відстані 5,5–10 метрів від зовнішніх стін музею, що відповідає чинним нормам ДБН для під'їзду пожежних машин до будівель.

Усі під'їзні маршрути забезпечують можливість встановлення автодрабин та маневрування спецтехніки. Покриття дороги запроектоване з урахуванням навантажень від пожежної техніки.

Наближча пожежна частина розташована за адресою вул. Євгена Сверстюка, 54, на відстані 2,1 км. Час прибуття до місця розташування музею становить приблизно 3 хвилини за найкоротшим маршрутом.

8.3. Евакуація з усіх приміщень будівлі

Проектом передбачено багатоступеневу систему евакуації, яка забезпечує швидкий і безпечний вихід людей із будівлі у разі надзвичайної ситуації. Виходи розміщено з урахуванням норм максимальної довжини евакуаційного шляху.

У будівлі передбачено два головних евакуаційних входи/виходи (з боку атриуму та з боку громадського простору), а також два допоміжні евакуаційні виходи. Крім того, кінолекційна зала має окремий вихід безпосередньо назовні.

У адміністративному блоці розташовані відкриті сходи, що з'єднують два поверхи та слугують евакуаційним шляхом. Додатково в інших частинах будівлі передбачено внутрішні сходові клітки, що відповідають вимогам щодо протипожежної безпеки.

Важливою частиною евакуаційної інфраструктури є укриття, доступ до якого забезпечено з двох різних сходових кліток. Саме укриття обладнане додатковим аварійним виходом, що виводить на відстані 25 метрів від основної будівлі, що гарантує безпечну евакуацію навіть у разі блокування основних шляхів.

сірість периметральної забудови складають не надто приємне враження на відвідувачів, і дійсно, здебільшого площа виконує виключно роль пересадкового вузла під час маятникових міграцій з агломерації чи протилежного берега міста. Зовнішній вигляд на даний момент формується стихійним ринком, що рябить яскравими кольорами, рекламними банерами на кожному кроці та високими яскравими житловими комплексами економ-класу, що різко виринають з-за нижчої периметральної забудови. Прикладами таких житлових комплексів є 25-поверхові «Дніпровська Мрія» та «Каунаська, 2а», що повністю розбивають надії архітекторів-містобудівників на формування виважених висотних акцентів принаймні у цій частині міста.ї

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Museum of the Great Famine / Nizio Design International [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.metalocus.es/en/news/museum-great-famine-nizio-design-international>
2. Daniel Libeskind: Denver Art Museum [Електронний ресурс]. – ArchDaily. – Режим доступу: <https://www.archdaily.com/80309/denver-art-museum-daniel-libeskind>
3. Karuizawa Museum Complex / Yasui Hideo Atelier [Електронний ресурс]. – ArchDaily. – Режим доступу: <https://www.archdaily.com/348270/karuizawa-museum-complex-yasui-hideo-atelier>
4. Hariri Pontarini Architects Transforms Royal Ontario Museum [Електронний ресурс]. – ArchDaily. – Режим доступу: <https://www.archdaily.com/1013961/hariri-pontarini-architects-transforms-royal-ontario-museum-in-toronto>
5. Знищена річка Дарниця і табір військовополонених [Електронний ресурс]. – Апостроф, 2024. – Режим доступу: <https://apostrophe.ua/ua/news/kyiv/2024-03-05/unichtojennaya-reka-darnitsa-i-lager-voennoplennyih-interesnyie-faktyi-o-levom-beregu-kieva/315494>
6. Ріка Дарниця: куди зникла та чи може з'явитися знову [Електронний ресурс]. – Вечірній Київ, 2024. – Режим доступу: <https://vechirniy.kyiv.ua/news/88805/>
7. Дарниця [Електронний ресурс] // Вікіпедія. – Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/Дарниця>
8. Соцгород: з чого почалась забудова лівобережного Києва [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://kyiv.novyny.live/sotsgorod-s-chego-nachalas-zastroika-levoberezhnogo-kieva-foto-23860.html>
9. Радикал (завод) [Електронний ресурс] // Вікіпедія. – Режим доступу: [https://uk.wikipedia.org/wiki/Радикал_\(завод\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Радикал_(завод))
10. Дарницька площа [Електронний ресурс] // Вікіпедія. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Дарницька_площа
11. Маршрути громадського транспорту Києва [Електронний ресурс]. – E-way. – Режим доступу: <https://www.eway.in.ua/ua/cities/kyiv/routes>
12. ЖК «Дніпровська мрія» [Електронний ресурс]. – LUN.ua. – Режим доступу: <https://lun.ua/uk/жк-дніпровська-мрія-київ>
13. Який район Києва найкримінальніший: інфографіка [Електронний ресурс]. – УП.Життя. – Режим доступу: <https://life.pravda.com.ua/society/yakiy-rayon-kiyeva-naykriminalnishi-y-infografika-308394/>
14. ДБН В.2.2-16:2005. Будинки і споруди. Культурно-видовищні та дозвіллієві заклади. – К. : Мінрегіон України, 2005. – 84 с.
15. Рекомендації з проектування музеїв. – М. : Стройиздат, 1988. – 124 с.
16. ДБН Б.2.2-12:2019. Планування та забудова території. – К. : Мінрегіон України, 2019. – 87 с.

- 17.ДБН В.2.3-5:2018. Вулиці та дороги населених пунктів. – К. : Мінрегіон України, 2018. – 110 с.
- 18.ДБН В.2.3-15:2007. Автостоянки і гаражі для легкових автомобілів. – К. : Мінбуд України, 2007. – 76 с.
- 19.ДБН В.1.1-7:2016. Пожежна безпека об'єктів будівництва. – К. : Мінрегіон України, 2016. – 120 с.
- 20.ДСТУ Б Б.1.1-17:2013. Умовні позначення графічних документів містобудівної документації. – К. : Мінрегіон України, 2013. – 34 с.

Містобудівне рішення

5. Ресторан мережі "McDonald's", 1998 р.

4. Торговий центр "Дніпро", 1985 р., 2007 р.

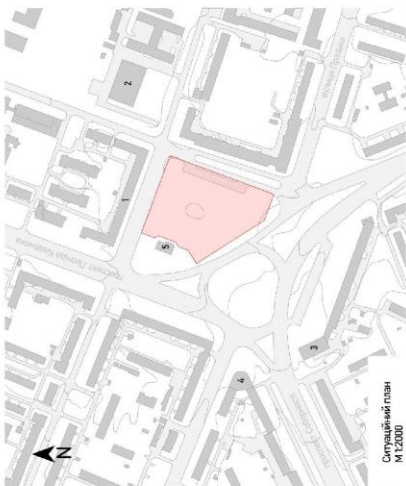
3. Житловий будинок за адресою Липівська вулиця, 24, 1972 р.

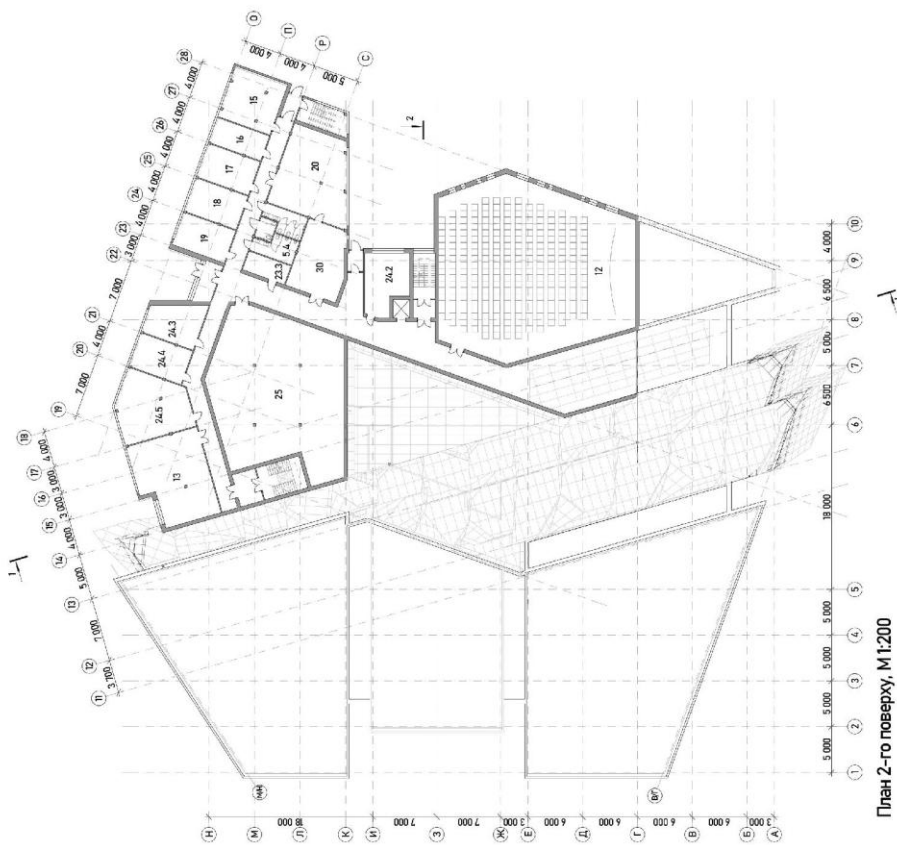
2. Палицький стадіон спорту, 1975 р.

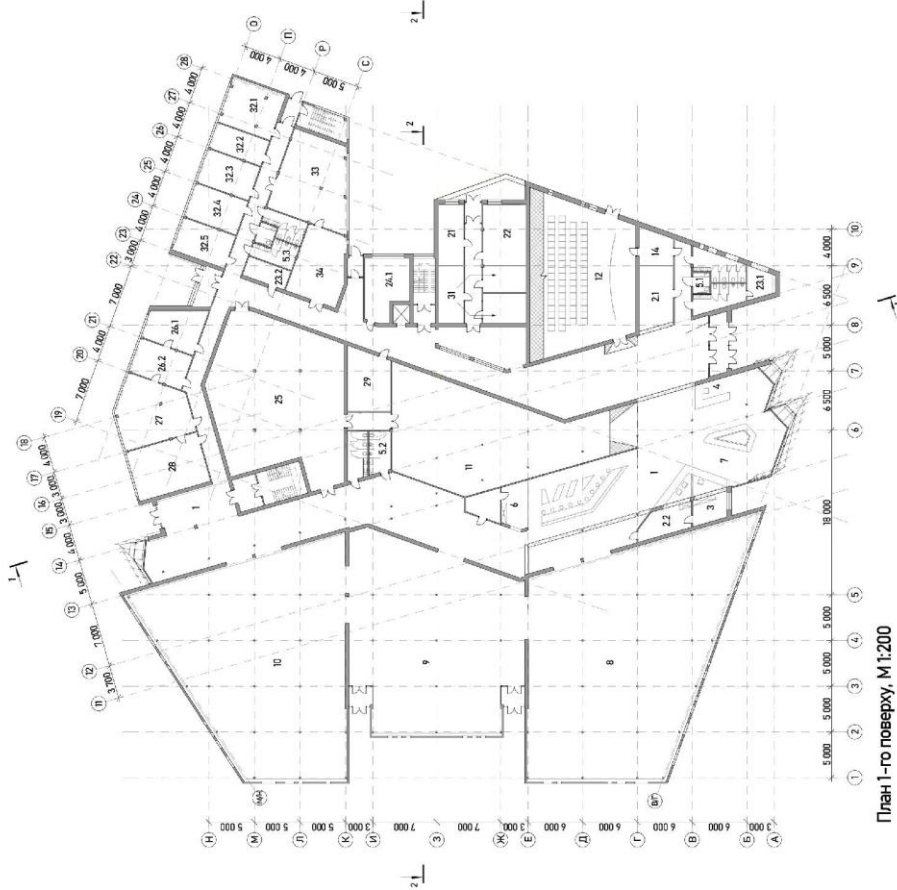
1. Житловий будинок за адресою проспект Липівський, 24/25, 1974 р.

Плани поверхів

План 2-го поверху, М 1:200

План 1-го поверху, М 1:200

Схема функціонального поділу будівлі музею

Умовні позначення до схеми функціонального поділу будівлі:

- вхідна/трансита зона
- експозиційна зона
- наукова зона
- адміністративна зона (2 поверх, над наук. зоною)

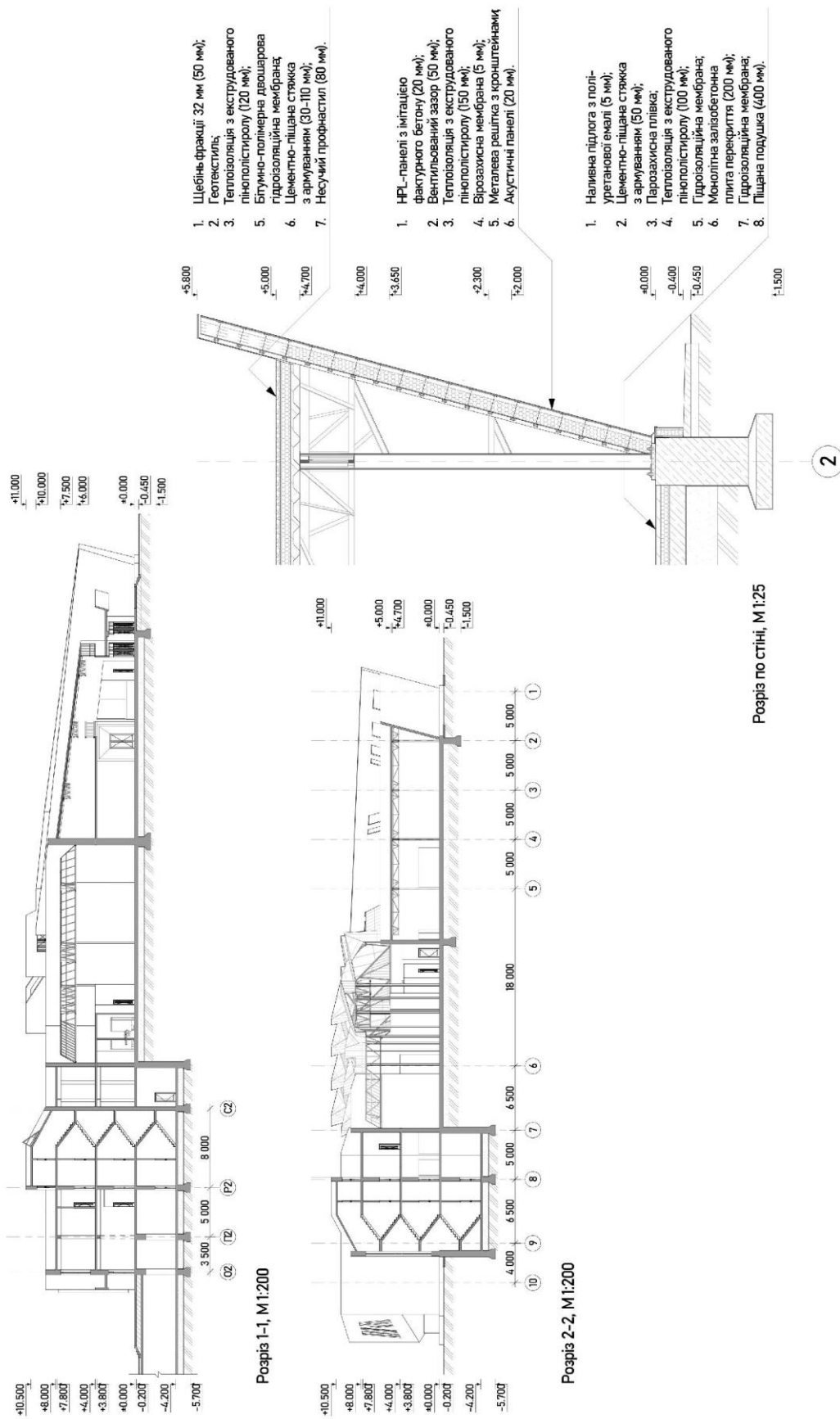
Експлікація приміщення	№	Підпис приміщення
Вхідна група	300	8. Експозиційна частина
1. вестибюль	355	9. зала малих виставок
2.1. гардероб	433	10. зала заклична зала
2.2. каса	213	11. зала тимчасових виставок
3. сувенірний киоск	336	12. колекційна зала
4. охоронний пост	70	13. кімната лекційна зала
5.1. санузел	14	14. лаштунки
5.2. санузел	23	22. кімната персоналу
5.3. санузел	27	23.1 технічне приміщення
5.4. санузел	27	23.2 технічне приміщення
6. буфет	80	23.3 технічне приміщення
7. зона відпочинку	71	24.1. гуртова
		24.2. гуртова
		17. кабінет замісника директора з наукової роботи
		18. приймальня секретаря
		19. канцелярія й бухгалтерія
		20. мейджерський простір (касовий сектор)
		21. кабінет інженера з експлуатації
		22. кімната персоналу
		23.1 технічне приміщення
		23.2 технічне приміщення
		23.3 технічне приміщення
		24.1. гуртова
		24.2. гуртова
		17. кабінет замісника директора з наукової роботи
		18. приймальня експонатів
		24.1. приймальня експонатів
		24.2. приймальня експонатів
		26.2. боляртор приймачів
		27. реставраційна майстерня
		28. столярна майстерня
		29. фотографія
		30. лабораторія оцифрування
		31. друкерня
		30. кабінет із наукової роботи
		24.3. гуртова
		24.4. гуртова
		24.5. гуртова
		25. фондознавство
		26.1. приймальня експонатів
		26.2. боляртор приймачів
		27. реставраційна майстерня
		28. столярна майстерня
		29. фотографія
		30. лабораторія оцифрування
		31. друкерня
		30. кабінет із наукової роботи
		32.2. кабінет із наукової роботи
		32.3. кабінет із наукової роботи
		32.4. кабінет із наукової роботи
		33. читальня
		34. читальня
		35. укриття (підвальний поверх)
		36. трансформаторна підстанція
		37. пункт збору сміття
		38. накрита зупинка

Схема функціонального поділу будівлі музею

Фасадні рішення

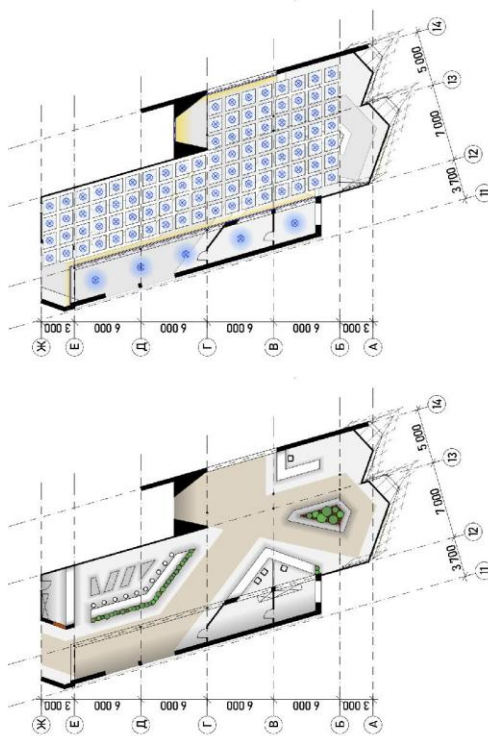
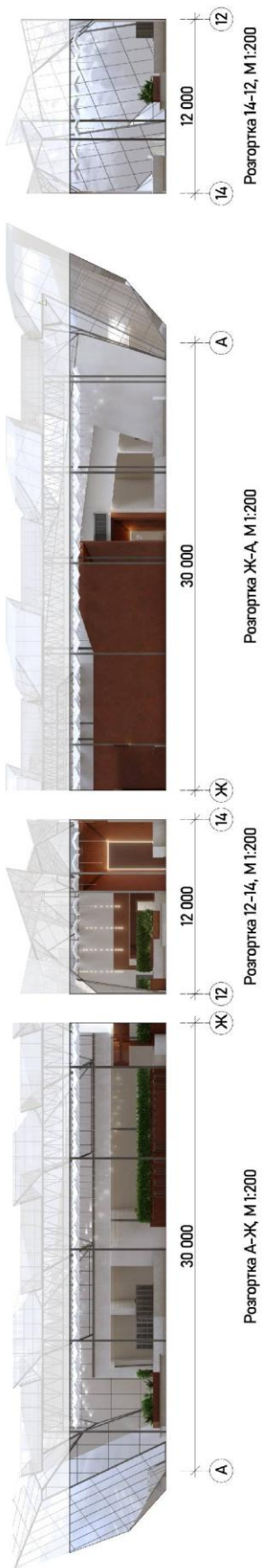
Конструктивні рішення

Візуалізація об'єкту

Інтер'єрне рішення

План підлоги з розстановкою обладнання
М 1:100

Умовні позначення до плану підлоги:

- плінцева бежева плитка
- наливна підлога під бетон
- освітлення

План стелі з розстановкою світильників
М 1:100

Умовні позначення до плану стелі:

- точковий світильники
- світлодіодна стрічка
- панель з полікарбонату

Довідка перевірки на плагіат

Wed Jun 11 13:50:07 EEST 2025, Покотило Костянтин Михайлович, Київський національний університет будівництва і архітектури

Anti-Plagiarism (UA) v-15.281 Educational

The maximum coincidence with one document 4.0%

Dictionaries check: en_US, ru_RU, ua_UA. **Errors in the documents: 12%**

ID: 245076 Title: Музей приватних колекцій у м. Києві Added in a DB: 2025-06-11 Authors: Пашкевич Антон Віталійович Heads: _Сєдак О. І Consultants: Opponents:	Document		Sum coincidence on the DB	
	Symbols	Lexemes	Symbols	Lexemes
	64302	980	4105 (6%)	63 (6%)

Plagiarism sources

ID	Description	Plagiarism presence in the document	
		Symbols	Lexemes